

ДАЯНА ХАМИЛТЪН ОТКРАДНАТИ МИГОВЕ

Превод от английски: Искра Велинова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Джуд Мескал премина през офиса и Клио потръпна — движеше се като великолепа, коварна, черна като нощта пума.

Беше чувала какви ли не квалификации за изпълнителния директор на „Мескал и Слейд“ — хладен, дистанциран, потаен, плашещ... Но тя беше личен асистент на този влиятелен мъж в една от най-престижните търговски банки в Сити и това я правеше донякъде неуязвима. Джуд Мескал не всяваше паника у нея, нито я респектиреше чак толкова. Защото все пак го познаваше. Или поне така си въобразяваше.

Тази сутрин беше в лошо настроение и Дона Гудал, неговата секретарка, го следеше притихнала на стола си, като се мъчеше да отгатне намеренията му. За момент Клио забрави собствените си проблеми, готова да реагира светкавично.

Джуд спря пред тежката полирана врата на своето светилище — личния си кабинет, и смръщил тъмни вежди над необикновено сините си очи, без да отпрати обичайния хладен поздрав към своите подчинени, се обърна към нея:

— Клио, отмени всички срещи за днес. Ясно?

Гласът му — нисък, леко дрезгав — караше даже председателя на борда на директорите да пребледнява.

— Да, господин Мескал — тя сведе глава и късо подстриганата ѝ руса коса обгърна изящното ѝ лице, като прикри игривата усмивка, неволно появила се на устните ѝ.

— И донеси папката на „Кемикъл Холдингс“ — нареди той и бързо се извърна, след като стрелна с поглед замръзналата на стола секретарка. — Ако звъни някой от „Фърст Юниън“ няма ме до утре на обяд, когато имам уговорена среща с тях. Разбрахте ли, госпожо Гудал? И извадете бързо папката от архива.

Тежката махагонова врата се захлопна и Дона си откъсна.

— Отдавна съм я извадила. Още щом пристигнах — тя се намръщи, забелязала някаква машинописна грешка.

— Ти наистина си много добра секретарка, Дона, затова си тук. Е, не можеш да работиш за него само от три месеца и да свикнеш с тона му. Подозирам, че зад този мъж айсберг, се крие добър човек.

— Щом казваш...

Клио се отправи към малкия си кабинет, за да вземе бележника си и нужните документи.

Оприличаваха Джуд Мескал на айсберг, на ново поколение човеко машина, на олимпийски бог, който в пристъп на гняв сипе огън и жупел върху главите на грешните по-низши същества.

Когато преди година бе назначена за негова лична асистентка, Клио бе сигурна, че ще се справи със „Замразения авоар“, както подигравателно го наричаха зад гърба му. В джоба си държеше диплома за научна степен по икономика и проявяваше наследствено мотивиран интерес към банковото дело. Посрещаше хладния му цинизъм с весела усмивка и хладнокръвно понасяше редките му избухвания, изпълняваше стриктно задълженията си и тайно се възхищаваше от интелекта му. Напоследък дори успяваше да предскаже наум решенията му. Двамата бяха добър екип и изглежда тя единствена от подчинените му, не се страхуваше от него.

Когато влезе, в кабинета му, Джуд стоеше до прозореца с гръб към нея. Без съмнение е изключително привлекателен мъж, мина ѝ през ума, докато оглеждаше широките му рамене и стройните крака. Богат, светски възпитан, с остър като рапира ум — един от най-ухажваните свободни мъже в Сити. Блестяща партия! Движеше се винаги придружен от някоя красавица, ако случаят изискваше такъв антураж. Но Клио беше забелязала с тайно чувство на задоволство, че почти неизменно видът му издава учтиво отегчение от обожанието и преклонението, които нежният пол му засвидетелстваше. Носеха се слухове, че Джуд Мескал е крайно предпазлив, че гледа на жените като на користолюбиви и продажни същества, че просто ги използва, преди те да успеят да сторят това. Разсеяно си помисли как ли би изглеждала една любовна среща с мъж като него. Вероятно ад, ако отегчението е единствената емоция в тези изключителни очи. Но ако допусне, че те се стоплят от интимност...

— Седни — бързо заповяда той, без да се обръща. После, сякаш усетил настойчивия ѝ поглед, се извърна и я изгледа от главата до върховете на скъпите ѝ изискани обувки. — Добре-е-е... На работа

тогава. Да видим дали проучването ще съвпадне с подозренията ми по отношение на „Кемикъл Холдингс“.

Държа я повече от час пред разпръснатите документи с балансите, като следеше всяка нейна реакция във връзка с доклада. Изглежда свирепо Дона, която влезе с поднос кафе, като че ли бе извършила невиждано престъпление. Когато работеше, Джуд Мескал сякаш бе на друга планета.

— Вони — рече Клио, докато наливаше от сребърния съд. Явно нямаше предвид кафето. — Не бих посъветвала и врага си да купува, да не говорим за уважаваните ни клиенти от „Фърст Юниън“. Не мога да разбера защо проявяват интерес към тази сделка.

— Точно така — усмихна се той, когато му подаде кафето. Изглеждаше доволен, сякаш се канеше да я погали по главата за успешно издържания тест.

Е, нямаше нужда да си прави труда, помисли си Клио. Ясните ѝ сиви очи не издаваха и следа от вътрешната ѝ насмешка, с която посрещна отношението му. Дори мисълта да я поглади по главата бе нелепа: Джуд Мескал никога не създаваше лични отношения. Само че беше излишно да му се напомня, че тя е Клио Слейд и банковото дело е в кръвта ѝ.

— Как е Джон Слейд? — попита я той, като остави празната чашка на подноса.

Въпросът не я изненада — между фамилиите Слейд и Мескал отдавна съществуваха делови отношения. След смъртта на родителите ѝ преди десет години, чичо ѝ Джон бе поел управлението на голямата семейна финансова къща „Слейд Секюрити“. Преди две години се оттегли след прекаран тежък сърдечен удар, който едва не му коства живота.

— Не е много добре — тъжно отвърна Клио. Чичо ѝ бе настойник и единствена утеха в самотното детство. — Трябва да се пази от вълнения и тревоги.

— А братовчед ти Люк? — отправи към нея хладен поглед Джуд.

— Върви по стъпките на баща си, доколкото знам. Държи на репутацията си...

Не беше истина. Носеше се слух, че Люк е бил замесен в скандал с някакъв нощен клуб и това бе причинило сърдечния удар на чичо ѝ.

Люк беше способен, но емоционално незрял и много хора считаха, че е крайно време да съзрее и да поеме своите отговорности.

За щастие Джуд изостави темата.

— Говори с Шеф. Искам всичко да бъде изрядно за утрешния обяд. До половин час остави на бюрото ми всичко, до което се добереше за „Фърст Юниън“... Клио, да обядваме днес заедно. В един и половина?

Сърцето ѝ запърха. Но трябваше да му откаже учтиво.

— Съжалявам, господин Мескал. Имам ангажимент. Бих го отложила, но не мога.

Той не изрази разочарование. Тя обаче наистина съжаляваше. Но трябваше да се срещне с Робърт Фентън.

Робърт беше последният човек, когото би желала да види, но телефонната му покана — почти заповед — я хвърли в тревога. Раздялата им не беше като между приятели преди известно време, така че тази среща я безпокоеше.

Клио и Джуд често обядваха заедно, понякога вечеряха в дома му и винаги ѝ беше много приятно. В тези случаи той се поставяше в неутрална позиция, за да може да реагира при евентуален проблем. Тя използваше възможността да го опознае по-добре и това я очароваше. Беше открила тънкото му чувство за хумор. Харесваше у него човека, не само забележителния ум. Напоследък често си бе задавала въпроса защо на тридесет и шест години още не бе женен. Всеки път, когато деликатно се опитваше да разбере нещо за личния му живот, усещаше как той издига преграда между себе си и нея. Всъщност ревниво пазеше тайните си и живееше в гордо усамотение.

Няколко часа по-късно Клио ядосано бутна вратата на ресторанта избран от Робърт. Срещата им със сигурност нямаше да бъде приятна.

Двадесет и седем годишен, три години по-голям от нея, Робърт бе в чудесна форма. Малко дълга, но умело подрязана кестенява коса, изискано артистично облекло. Ала сравнен с Джуд Мескал, той изглеждаше невзрачен — липсваше му силата и авторитета на нейния шеф. Откъде пък ѝ хрумна да прави такова сравнение?

Преди две години братовчед ѝ Люк ги бе запознал на едно тържество. Когато бе свободна, излизаше с Робърт. Той притежаваше чар и умееше да я забавлява. Но мимолетното ѝ влечение угасна скоро

по време на напрегнатата работа по дипломирането ѝ. Клио откри, че Робърт не е това, за което се представя. Окончателно прогледна за недостатъците му и разбра, че всъщност го презира.

Поръчаха обяд и едва след това Робърт проговори:

— Скъпа Клио, изглеждаш прекрасно. Явно новата работа ти понася. Ще трябва и аз да пробвам промяна.

Тя не отговори. Не ѝ хареса плоския му комплимент. Освен това се дразнеше от факта, че той винаги успява да се възползва от най-доброто в живота, без да положи никакво усилие.

— Защо беше толкова важно да се срещнем?

Той се облегна на стола и лениво я изгледа.

— Не си придобила повече финес и деликатност, откакто те виждах за последен път. Кога беше това... Преди десет месеца?

Клио замълча. Не ѝ беше необходим кой знае какъв финес, за да му каже да се маха. Да, разделиха се преди десет месеца, когато вече работеше за Джуд Мескал. И дума не можеше да става да напуска работа, за да се омъжва и да гледа дете. Изборът на изпълнителния директор се беше паднал на нея измежду дълъг списък от все способни кандидати. По това време вече бе открила вероломството на Робърт.

Клио отпи от сухото мартини, усмихна се на сервитьора, който поднесе пушени скариди и нетърпеливо вдигна вежди към Робърт.

— Времето е пари, нали? — усети настроението ѝ той. — Скъпа моя, и аз имам нужда от тях. И то от доста. А ти ще ми ги осигуриш.

Трябваше да се досети. Интересът му към нея винаги е бил финансов. Леля ѝ Грейс често казваше, че богатите са вечна жертва на алчността на бедните.

— На мен също ми трябва. Ако само това имаше да ми кажеш, по-добре да си вървя — посегна към чантата си.

Ала той хвана здраво китката ѝ. Не ѝ се искаше да прави сцени в ресторанта, затова остана на мястото си, като ядно сви устни.

— Мъдро постъпваш. Яж си скаридите, така ще имаме повече време. Виждаш ли, става дума за добрия ти чичо Джон — един от стълбовете на обществото... Доколкото чувам не бил добре със здравето.

Клио не издаде тревогата си.

— Не ти влиза в работата неговото здраве!

— Но аз наистина се безпокоя. А и той ще започне да се безпокои за теб — по-специално за морала ти. Твоят опекун е толкова нравствен човек! А и леля ти Грейс, и тя е благовъзпитана дама, силно загрижена за доброто име на семейството ви. Двайсетстайната къща и банковата сметка от два милиона си заслужават тревогите по вашия имидж.

— Ще бъдеш ли по-конкретен? Какво искаш?

— По-конкретен? А-ха, да — той ѝ се усмихна. — Някои публикации в печата едва ли ще те развълнуват особено. Но скъпият чичо Джон... Това е друга работа. Два сърдечни удара... — поклати съчувствено глава Робърт. — Ако чуе това, което имам да му кажа, особено в жълтата преса, шокът направо ще го довърши. Особено след онази гадна история с Люк. Но ние няма да допуснем това, нали, миличка?

Идеше ѝ да го зашлеви. Повдигаше ѝ се от изнудването му. Робърт нямаше никакво основание и това направо я плашеше.

— Говориш безсмислици! Нищо не можеш да кажеш за морала ми. Излизали сме няколко пъти...

— Малко повече от няколко. Освен това мисля, че моята версия за скъсването ни, ще погъделичка повече любопитството, отколкото твоята. Бих могъл да я разкажа така: беден, но честен младеж — тоест аз... — кимна с глава той. — Се влюбва в красива студентка — ти. Тя е с леко разпуснати нрави, но нашият герой пренебрегва това, защото е влюбен до уши, нали разбираш. Проблемите не закъсняват — тя е свикнала с лукса и вкусовете ѝ са твърде екстравагантни. Това принуждава нашия човек да изхарчи малкото пари, с които разполага. Но тя е обещала да се оженят, затова той започва да прави дългове: игрални домове, заеми и така нататък... Всичко, за да направи дамата щастлива.

Клио присви очи. Този човек беше побъркан!

— Ако хората, които ме познават, най-малкото чичо Джон, повярват на тези щуротии, то значи да повярват, че е нощ посред бял ден!

Клио направи опит да стане, но той процеди:

— Хотел „Ред Лайън“, Голдингстън — и тя замръзна на мястото си.

Робърт се отпусна на стола и започна спокойно да се храни като от време на време поглеждаше учудено към недокоснатия ѝ деликатес.

— Не си ли гладна? Жалко. Не обичам да пиляя пари. Затова ти ще платиш сметката. Можеш да си го позволиш. Аз не мога. Та докъде бяхме стигнали?

— Ти ме изнудваш — контролираше гласа си, но отвътре кипеше, едва сдържайки презрението си. — Повдига ми се от теб!

— Колко тъжно. Но ще трябва да свикна, след като ще плащаш дълговете ми и ще ме освободиш от няколкото досадни товара, които лежат на гърба ми — тя отвори уста да възрази, но той я прекъсна: — А между другото, запазил съм сметката от хотела, където бяхме отседнали — господин и госпожа Робърт Фентън, стая номер четири, нощта на единадесети юли миналата година. Ако някой се усъмни, сигурен съм, че госпожа Галуей — нали я помниш — съпругата на хотелиера, която тогава любезно ни каза, че никога не забравя гостите си, ще може със сигурност да те разпознае като госпожа Робърт Фентън. Вероятно ще успее да си спомни също и че се измъкнахме от стаята едва към единадесет на другата сутрин.

Робърт пусна гадната си усмивка, запали цигара и духна дима към нея.

— Няма да се наложи да те идентифицират нали, любов моя?

— Престани да ме наричаш така! — от всичко най-много се вбесяваше от любовните му обръщания. Искаше веднага да се махне и да приключи веднъж завинаги с този отвратителен епизод. — Колко?

— Двадесет и пет хиляди.

В първия момент Клио не повярва. Но лицето му беше напълно сериозно.

— Ти си луд! Откъде да взема толкова пари? А дори и да намеря, мислиш ли, че случката в хотела заслужава такава сума?

— Заслужава, и още как! Представяш ли си лицето на чичо ти Джон, когато прочете едно такова заглавие: „Племенницата на собственика на «Слейд Секюрити», въввлечена в скандал за дългове“. А първият параграф може да звучи например така: „Любовникът на една от наследниците на Слейд, заплашен със затвор заради дългове.“ „Аз съм в беда. Направих дълговете си заради нея“, сподели пред наш репортер Робърт Фентън, бившият любовник на Клио Слейд. „Тя се възползва от лекомислието ми, като твърдеше, че също ме обича. Но

сега и пръста си не мръдва, за да ми помогне. Аз съм разорен“, добавя объркан господин Фентън. Или нещо подобно.

Клио се почувства като в капан. Можеше да си представи как ще понесе чичо ѝ подобна публикация. Онова, което се писа за Люк, ще бъде дреболия в сравнение с такава гадост. Не би могъл да преживее удара. Такова нещо ще навреди и на кариерата ѝ.

— Какво са двадесет и пет хиляди за едно момиче, което след година ще наследи дяла на баща си от „милионите на Слейд“? Капка в морето! — продължаваше Робърт.

— Защо кредиторите ти не те почакаат една година? Не мога да получа наследството си, докато не навърша двадесет и пет, много добре знаеш това.

— Или ако не се омъжиш.

— Искаш да се ожениш за мен, за да се докопаш до парите?

— О, не съм толкова глупав! В случай, че се омъжиш по-рано, за да получиш парите, твоите настойници — твоите почтени и праволинейни чичо и леля — ще трябва да одобрят съпруга ти. Не е нужно дълго да умуват, за да разберат, че не съм подходящ избор. Не, винаги съм знаел, че не мога да заложа на тази карта, макар че по едно време имах идеята да те задържа като моя любовница, докато станеш на двадесет и пет, наследиш парите и се омъжиш за мен. Но за съжаление чарът ми не те заслепи. Помниш ли, предложих ти женитба? Тайна при това! Вече бях разбрал, че не си толкова наивна, колкото изглеждаше в началото и затова разиграх историята с тайната женитба, неотстъпчивите роднини не знаят, и прочие романтични глупости. Надявах се женското ти сърчице да се трогне — той въздъхна артистично. — Но не се получи, така че след като дълго мислих, реших да се задоволя с двадесет и пет хиляди.

Той махна за сметката и тикна бележката в стиснатата ѝ ръка.

— Ще се видим, скъпа. И благодаря за обяда. Очаквам парите си най-късно след четири седмици. И в брой, моля!

Клио влезе със свито сърце в офиса си на другата сутрин. Навън улиците се къпеха в ранното априлско слънце, но в душата ѝ владееше мраз. Окачи палтото в гардероба и оправи полата на елегантния си

костюм. Грижливо нанесеният грим донякъде скриваше бледото ѝ от безсънната нощ лице. Погледът ѝ бе изострен от напрежение.

Не се и съмняваше, че Робърт Фентън ще изпълни закана си, ако не му даде сумата. В случая нямаше никакво значение дали действително беше затънал в дългове. Той познаваше разни журналисти от жълтия печат, които не се интересуваха от това чии имена се очернят, чий живот се проваля, стига вестниците им да се продават. Ако нещо за нея излезеше там, чичо ѝ нямаше да го преживее. Но ако пък поискаше парите от настойниците си, те щяха да се заинтересуват за какво ѝ са.

Седна вдървено на бюрото си и се загледа в идеално полираната повърхност. За пръв път в живота си съжаляваше за ограниченията, които баща ѝ бе наложил във връзка с наследството.

Никога в живота си не бе проявявала капризи по отношение на материалните неща. Семейството ѝ живееше в дискретен лукс. Едва като студентка беше помолила опекуните си да ѝ купят малка къща, която обитаваше и до днес. Не притежаваше нищо лично, което да може да продаде за исканата сума. Знаеше много добре, че една публикация в булеварден вестник ще коства живота на чичо ѝ. Не можеше да поеме върху съвестта си смъртта му. С други думи, парите трябваше да се намерят!

В този момент външната врата се отвори и Джуд влезе, както винаги навреме. Това бе най-подходящият час да говори с него.

Той мина покрай полуотворената ѝ врата и се отпрати към своя кабинет с неизменното си бизнес куфарче. Безукорният му костюм подчертаваше фигурата му, белоснежната риза ярко контрастираше с тъмносините му очи и мургавия тен на кожата.

Клио се изправи и едва успя да потисне напирания нервнен спазъм в гърдите си. Цяла нощ се беше борила с проблема „Робърт Фентън“, беше обмисляла всички възможни алтернативи и бе стигнала до един-единствен изход. Джуд можеше и да откаже. Много бизнес предложения беше отхвърлял досега. Но винаги бе обмислял внимателно всички за и против. Въздъхна дълбоко и леко почука на вратата му.

Посрещна я с любезна усмивка в лазурносините си очи, когато тя припряно го поздрави. И преди още да беше поставил задачите си за деня, Клио бързо си пое въздух и изстреля:

— Господин Мескал, ще се ожените ли за мен?

ВТОРА ГЛАВА

Настъпи тишина, един отчайващо дълъг миг, в който Клио помисли, че той ще откаже, без да обсъждат повече въпроса. Джуд мълчеше. Лека усмивка пробяга по устните му и в миг изчезна, сякаш само така ѝ се бе сторило. Нищо ли нямаше да каже? Абсолютно нищо?! Ами ако помисли, че е някаква приумица, която от учтивост трябва да пропусне покрай ушите си?

В такъв случай ще се наложи да повтори предложението си. Почувства се страшно притеснена. Ръцете ѝ започнаха да се изпотяват, устата ѝ пресъхна. Усетил безпокойството ѝ, Джуд леко посочи стола до себе си. Клио се отпусна облекчена. Нещо обаче ѝ подсказваше, че мълчанието му има друго тълкувание, непосилно за нея. Затаи дъх.

Това предложение беше единственото решение на сложния проблем, пред който беше изправена. Необходимо ѝ бе неговото съгласие, преди всичко заради чичо Джон.

— И? — гласът му прозвуча подканващо, гледаше я премрежил очи.

Зениците ѝ се разшириха от вълнение. Въпросът му я изведе от равновесие. Очакваше по-остра реакция, а не този мек въпросителен поглед.

— Защо е този неочакван интерес към моята особа? Работим заедно от година, но не съм забелязал и намек за безумна страст от твоя страна. Нито пък — продължи с учтив и равен тон — правиш впечатление на жена, отчаяно желаеща да се омъжи на всяка цена.

Тук той грешеше — наистина отчаяно желаше да се омъжи, но не по причините, за които той си мислеше. Женитбата с такъв обещаващ мъж щеше да бъде в очите на настойниците ѝ достатъчно условие, за да реши тя финансовия си проблем.

Сега трябваше да му даде логичен отговор. Очевидно нервите ѝ не издържаха и някак подсъзнателно започна да усеща, че връзка с този човек би имала огромно значение за нея. Не, трябва да се успокои и да го запознае с фактите.

Клио скръсти ръце в скута си и го погледна откровено.

— Според завещанието на баща ми не мога да стана наследница на парите си до следващата година, но на мен ми трябва голяма сума. Ако обаче се омъжа и настойниците ми одобрят моя избор, наследството автоматично ще премине в мои ръце. Те ще ви одобрят и ако се оженим, до три седмици ще мога да поема контрола над наследството си и да използвам сумата, която ми трябва. Тя не е чак толкова голяма — увери го, в случай, че си мисли за разпиляване на богатството, а след това да я издържа. — Не и в сравнение с наследството, което очаквам, известно като „милионите на Слейд“.

Той кимна. Това беше известно в Сити. Фактите бяха поставени на масата, предложението направено достатъчно ясно. Джуд се разсмя — нещо толкова необичайно за „Замразения авоар“!

Клио беше отчаяна. Лазурните му очи весело гreeха и тя цялата се изчерви. Достатъчно унижително бе да му предложи женитбата, за да може сега да понесе цялата история, изтълкувана от него като шега.

— Няма ли да бъде по-просто да уредим един заем? — хуморът в очите му бавно угасна и изражението на лицето му отново стана сериозно и дистанцирано. — Един брак е доста драстична стъпка. Не можеш ли да уговориш настойниците си за ипотeka на едно от именията на баща ти? Мога да ти заема сумата. Имаш отлична репутация — додаде делово. — Колко? И за какво?

Клио решително тръсна глава. Русата ѝ коса се разпиля около лицето.

— Предпочитам да не правя заем — всеки, който би ѝ дал пари, ще иска да знае за какво са.

Джуд я погледна мълчаливо, сетне я попита внимателно:

— В беда ли си?

Тя рязко поклати глава. Сама беше забъркала кашата и не желаше да въвлича никой друг в нея. Стана ѝ непоносимо да стои пред изучаващия му поглед. Започна да се ядосва на собствената си глупост. Мразеше Робърт Фентън заради грубото му изнудване, с което я вкара в неприятности.

Мразеше и Джуд Мескал, който използваше слабостта ѝ в този момент, за да я изучава като някакво рядко насекомо, забодено на върха на игла. Изправи се с намерение да напусне веднага, но гласът му я спря:

— В общи линии мога да преценя какво би спечелила от един такъв брак. Но женитбата включва двама. Би ли ми обяснила каква полза бих имал аз?

Иронично повдигнатите вежди, превъзходството и хладната отчужденост я накараха да експлодира в поток от думи.

— Слуховете са, че никога не се обвързвате с жена, защото се страхувате от алчни измамници. Ако се ожените за мен ще бъдете сигурен, че не съм се омъжила заради парите ви. Освен това ще наследя солидна част от дяловете на „Слейд Секюрити“, за които можем да преговаряме да ви бъдат прехвърлени. Струва ми се, би ви заинтересувало. И ако това не е достатъчно...

— Достатъчно, за да се обмисли — прекъсна я Джуд.

И слава Богу, защото вече не се контролираше и вероятно в яда си щеше да каже нещо непростимо.

Дяловете бяха най-силният ѝ коз. Ако му прехвърлеше правото на глас, той щеше да има контрол върху акциите, а това би трябвало да бъде привлекателно за човек като него. Сърцето ѝ лудо биеше. Усети, че го заинтригува. Той се изправи и почти се усмихна:

— Мога ли да отдам... — за миг се поколеба — на твоето очарователно предложение дължимото внимание? — погледна към нея и прие мълчанието ѝ за съгласие. Върна се отново към документите на бюрото си. — В края на седмицата ще отсъствам. Отивам в Брюксел. Да вечеряме заедно в понеделник? Ще изпратя да те вземат в седем и половина.

Клио паркира колата си на алеята пред къщата на Слейд и се запъти към внушителната сграда. Вече не идваше често тук, но днес имаше нужда да се види с чичо си и леля си. Не беше предупредила за пристигането си — прекалено заета беше с обмисляне отговора на Джуд.

Икономът отвори вратата и тя сне напрегнатото изражение от лицето си.

— Добър ден, Симънс. Леля вкъщи ли е? Не ме очакват.

Влезе в обширното преддверие, като му подаде палтото от камилска вълна, ръкавиците и пътната си чанта. Лицето на иконома

остана безизразно. Никой в тази огромна къща, нито дори прислугата, не издаваха емоциите си.

— Госпожа Слейд е в дневната. Ще разпоредя да отнесат нещата в стаята ви.

— Благодаря, Симънс — с грациозна походка Клио се отправи към леля си.

Преди десет години, четиринадесетгодишна, тя дойде в тази къща, след смъртта на родителите си — загинали в морето, когато яхтата им бе претърпяла корабкрушение по време на буря. Тук тя потърси привързаност и топлина, но срещна хладно внимание и грижа за материалното ѝ благополучие. Живя в лукс, хранеха я добре, учи в елитни училища, и толкова. Когато порасна, вече беше свикнала да живее без любовта на близките си.

Само чичо ѝ проявяваше интерес към нея. На нея гледаше като на човек със собствени потребности, страхове и надежди, а не само като на допълнителна грижа. Обичаше я по свой начин. Той обаче отсъстваше почти през цялото време и тя рядко го виждаше. Когато се оттегли от бизнеса поради заболяването си, Клио вече учеше и живееше в Лондон.

Грейс Слейд седеше в дневната, на масичката до нея имаше поднос за чай.

— Каква изненада — гласът на леля ѝ звучеше строго и Клио въздъхна.

Трябваше да позвъни предварително. Седна в едно дълбоко кресло и каза:

— Бих искала да остана за вечерта. Ще отпътувам утре следобед.

От леля си беше научила да отстоява правата си със студено достойнство. Тази къща беше нейн дом за още една година, така че беше в правото си да посещава настойниците си. Понякога Клио си беше задавала въпроса дали хладните отношения и суровият самоконтрол не бяха превърнали леля ѝ в марионетка, програмирана да представя добри обноски, възпитание и посвещаване на семейния дълг — една от причините за доброто име на фамилията. Сега като я гледаше — самоуверена, уравновесена и елегантна — Клио реши, че вероятно бе избрала правилния път, когато реши да ѝ подражава.

— Да позвъня ли за чай? Изглеждаш уморена от пътя.

И не само от него, помисли си Клио. Две безсънни ноци с мъчителния спомен за разговора с Джуд Мескал!

— Не, благодаря, лельо. Как е чичо?

— Както може да се очаква. Безпокои се за бизнеса, което не му помага. Често му повтарям, че делата вече са в ръцете на Люк.

Размениха още няколко любезни фрази. Накрая младата жена се извини и отиде при чичо си. Намери го в библиотеката, най-уютното помещение в къщата, седнал в дълбокото кожено кресло с албум фотографии на коленете си.

— Колкото повече остарявам, толкова по-често започвам да се връщам към миналото — с тези думи я посрещна той и Клио не се изненада — това бе част от неговите чисто човешки черти: понякога започваше като продължение на по-стар разговор. — Не ми казаха, че пристигаш.

— Никой не знаеше. Просто пристигнах — моментно решение.

— Ах... — погледна я леко разтревожено — никой не взема моментни решения току-така.

Съвместните години, прекарани с леля Грейс, го бяха направили много внимателен, много прецизен.

— Как си? — изглеждаше остарял и по-болнав, откакто го беше виждала преди няколко месеца.

— Както би трябвало да се очаква — по лицето му премина лека уплаха, много кратка, защото обитателите на тази къща никога не изразяваха чувствата си, дори страха от смъртта.

Трябваше да смени темата.

— Очаквате ли Люк за края на седмицата? — надяваше се да не се видят.

Братовчед ѝ беше надут и груб. Такъв бе още от детските им години, когато се бе опитала да се сприятели с него. Три години по-възрастен от нея, той също бе една от бездушните марионетки, обитаващи къщата. На нея гледаше като на натрапено за дома им бремене. Тъкмо заради него предпочете да отиде да работи на друго място, а не във фамилната фирма.

— Не, зает е с някакви срещи. Погледни... — посочи една снимка в албума и Клио се досети, че темата за Люк е болното място за чичо ѝ. — Тук сме аз и баща ти. Играем крикет, преди повече от петдесет години. Тогава бях на шестнадесет, а той около единадесет.

Вероятно не можеш да си представиш, че сме били деца. Но действително бяхме. Весели, бодри — знаехме какво искаме от живота! И двамата се оженихме късно, баща ти даже по-късно от мен. Сигурно затова си мислиш, че сме се родили възрастни.

— Може би още тъгуваш за него — тихо се обади тя. За пръв път откакто беше пораснала, почувства нужда да бъде с някой близък човек.

Чичо ѝ леко докосна ръката ѝ, много бързо, сякаш се страхуваше да не издаде някакво стаено чувство. После сложи ръка на фотографиите, като че искаше да улови отминалите години, младостта си — време, изпълнено с обещания, които никога не бяха се изпълнили.

Не, не можеше да огорчи старините на този човек с една срамна история. Той не би могъл да я понесе. Така че предложението към Джуд Мескал бе правилно решение.

Да се направи такова предложение на „Замразения авоар“ беше чиста лудост! Най-вероятно ще я отстрани от работа и учтиво ще я помоли да си почива вкъщи следващите шест месеца! Идеше ѝ направо да запищи истерично, да блъска и да хвърля наоколо. Вместо това попита чичо си не би ли желал да направят една разходка в градината — времето бе забележително хубаво за сезона.

Клио беше нервна през целия ден. Мисълта за Джуд не ѝ даваше покой. Чудовищната ѝ постъпка я караше да потъне вдън земя. Щеше ѝ се да си купи билет и да отлети на другия край на света!

Беше обмислила женитбата с толкова подходящ мъж откъм интелектуална страна. В този брак тя нямаше да влезе с празни ръце и той не би се срамувал със съпруга като нея. Доколкото знаеше в живота му нямаше друга жена, що се отнася до евентуален брак. Към съпружеството винаги се беше отнасял с пренебрежение. Разбира се, в бъдеще ще има и други жени в живота му, в това тя не се съмняваше. Но би могла да бъде толерантна, при положение, че е дискретен. И въпреки това, онова, което ѝ изглеждаше в началото възможна и осъществима идея, сега ѝ се струваше идиотска грешка. Още по-тъпа и по-глупава изглеждаше, колкото повече времето напредваше...

Не можа да издържи до края на работното време в понеделник и побърза да се прибере в малката си къща с терасите, за да си отдъхне.

Домът ѝ беше нейната крепост. Обстановката, мебелите, всичко отразяваше хладния ѝ, но мек характер. Къщата ѝ осигуряваше спокойствие в годините на следването и по-късно бе място, където можеше да се отпусне, да се шляе по стари джинси и тениска след напрежението в офиса.

Този следобед обаче се нуждаеше повече от друг път от спокойствието и уютата на дома си, за да се подготви за вечерята с Джуд Мескал. Погледна се в огледалото и се стъписа. Приличаше на побъркана. Очите ѝ гледаха неспокойно и уморено, огромни за бледото ѝ лице. Само един поглед към такава разстроена физиономия би отказал всеки мъж от идеята за брак. Крайно време беше да се вземе в ръце.

Годините, прекарани с леля Грейс, си казаха думата и тя бързо възвърна самоконтрола и чувството си за вътрешно достойнство. Влезе в банята, взе ароматна вана, като внимателно обмисли какво ще облече. Отказа се да предрича какво ще се случи — така запази хладнокръвие.

Точно в седем и половина Клио с приветлив глас поздрави Торнууд и отговори на бележката му за хубавото време. Джуд често казваше, че Торнууд, икономът му, е рядкост. Двамата с жена му Мег отлично поддържаха дома.

Клио отново бе възвърнала предишния си блестящ самоуверен вид. Джуд би могъл да откаже и тогава щеше да измисли друг начин да се измъкне от кашата. Черната ѝ копринена рокля падаше на широки плисета от висок корсаж, който се поддържаше от две тънки презрамки. Тя отлично подходеше на тънката ѝ стройна фигура и контрастираше с русата ѝ коса. Независимо от отговора му щеше да се справи със ситуацията.

Когато Торнууд отвори вратата на лимузината, нищо в поведението ѝ не издаваше притесненията ѝ. С обичайната си грациозност тя изкачи стъпалата към преддверието, където Мег вече гостоприемно отваряше вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Джуд се обърна, когато Мег въведе Клио в дневната. Държеше чаша и до нейното влизане съзерцаваше морския пейзаж, който висеше над камината. Странно, мина ѝ през ума, би трябвало да познава всеки щрих от тази творба. А веднъж ѝ беше казал, че не я харесва особено, но не му дава сърце да я изхвърли, защото е наследство от чичо му, заедно с къщата.

Краката ѝ леко се разтрепериха — изглеждаше ослепително красив във вечерния си смокинг. Вече гледаше на него с други очи. Досега се беше отнасяла към него като към уважаван шеф, но никога не бе обръщала внимание на мъжествеността му. Би трябвало и този път да запази същото отношение — в края на краищата беше му направила едно делово предложение. Ето защо се опита спокойно да издържи на преценяващия му поглед, който ѝ отправи и леко отвърна на любезната усмивка.

— Как мина в Брюксел?

— Гладко, без проблеми. Но ти не си тук, за да говорим за Брюксел.

Усмивката му не издаваше никаква топлина и тя си помисли: *О, Господи, защо ли се захванах с тази работа!* После седна в едно кресло и разсеяно обходи с поглед стаята. Познаваше обстановката — приятно съчетание от красиви безценни антики, нищо помпозно. Той наля от любимото ѝ бяло вино и ѝ подаде чашата, като едва се усмихна на вниманието, с което тя пое питието, като се стараеше да не докосне ръката му.

Нещо се сви в гърлото ѝ. Или нарочно искаше да засили напрежението, или пък чакаше тя да започне играта.

Само че не знаеше как. Цялата нелепост на положението ясно се очерта пред очите ѝ. Не би могъл сериозно да приеме предложението — тогава защо удължаваше агонията?

— Взехте ли решение? — изрече бързо Клио с рязък глас.

Остави чашата си на малката кръгла масичка и вдигна очи, точно, за да види изненадата, която се изписа на лицето му от недискретния ѝ въпрос. Идеше ѝ да си отхапе езика.

Джуд отново възвърна обичайното си изражение, този път вложи малко повече от учтив интерес в погледа си. Кимна бързо.

— Да, но ще говорим за това след вечерята.

Ако се опитваше да изпита доколко са здрави нервите ѝ, правеше го великолепно! Нищо от поведението му не издаваше мислите му. Налагаше се да опита да поддържа лек разговор, макар това да ѝ костваше много.

Напрежението леко спадна, когато Мег се появи с количка за сервиране.

— Нали нямаш нищо против да вечеряме тук? — попита Джуд и ѝ предложи да седнат на масата, разположена в нишата до прозорците.

Свещите бяха запалени, тежките плюшени завеси спуснати, отблясъци от среброто и кристала леко играеха по хладните черти на лицето на мъжа срещу нея и ги правеха да изглеждат още по-загадъчни.

Мег сервира превъзходно приготвената храна, и виното беше отлично, но Клио не можа да се отпусне. Когато останаха сами за кафето, вече едва сдържаше тревогата си.

— Не желая кафе, благодаря — промърмори тя, когато Джуд посегна към сребърния съд. Този човек бе напълно безчувствен!

Джуд се поколеба за миг, сетне наля на себе си. Време беше.

— Е? — и двамата започнаха едновременно, но той учтиво махна с ръка, така че отговорността за началото на този труден разговор пое тя.

— Казахте, че сте взел решение. Мога ли да знам какво е то?

— Разбира се, можеш — отговори Джуд.

Гласът му звучеше меко, любезно и отчайващо хладно. Дося ѝ се да го удари. Откъде ѝ беше хрумнало, че го харесва и че един разумен брак с него може да бъде поносим.

Той запали тънка пура и пламъкът от запалката освети острите очертания на лицето му. Очите му, по-тъмни на приглушеното осветление, я гледаха сякаш вече бе негово притежание.

— Реших да се съглася с предложението ти за женитба по разум. Успешните бракове се крепят дори на по-малко — по устните му

пробяга лека усмивка. — Тоест, съгласен съм по принцип. Обаче има едно условие.

Клио не вярваше на ушите си. Бавно издиша въздуха, който беше събрала в дробовете си. Значи идеята ѝ не е била толкова налудничава! Проблемът ще се реши и ще се измъкне от цялата отвратителна бъркотия с Робърт Фентън. Лицето ѝ светна в усмивка на облекчение.

— Не бъди толкова доволна. Не си чула още условието ми.

— Не, не съм — каквото и да беше то, не можеше да бъде пострашно от бремето да бъде причина за страданията на чичо си.

Той леко присви очи и спря погледа си върху извивката на устните ѝ.

— Това трябва да бъде истински брак. С деца.

Стомахът ѝ се сви. Гледаше дългите му пръсти, хванали чашката за кафе и не можеше да помръдне. Постъпи глупаво, не бе погледнала на брака от тази страна. Представяше си двама бизнес партньори, които събират живота и капиталите си в името на общата полза — нищо повече. Брак по разум, основан на взаимно уважение.

Пълноценен брак, деца — това означава да спят заедно, да правят любов. За нея секс без любов звучеше направо вулгарно, но очевидно за него не бе така. Явно бе прекалено обсебена от мисълта да получи наследството и не беше помислила какво би пожелал Джуд Мескал.

Клио седеше, вперила поглед в покривката, без да може да вдигне очи, но знаеше, че я наблюдава. Започна да се изчервява. Отчаяно се мъчеше да запази спокойствие. Сигурна беше, че Джуд внимателно изучава реакцията ѝ. Разбира се, той не беше евнух и като всеки мъж имаше физиологични нужди. А щом иска деца, задължение на съпругата му трябва да бъде да го дари с тях.

Да, ще му ги даде. Не беше наивна ученичка. Щом приемаше облагите от брака, би трябвало да приеме и условията. Алтернативата — налудничавите глупости на Фентън да се появят в долнопробни вестници — беше непоносима. С безупречната си логика осмисли бързо цялата ситуация и вдигна глава. Несъзнателно изправи рамене.

— Приемам условието ви! Разбирам, че мъж с вашето положение би искал да има наследник.

Смяташе, че е посрещнала думите му с подходящото достойнство, без да издаде мислите, които се въртяха в главата ѝ, но

устата ѝ сама проговори, обзета от паника:

— Аз също имам едно условие. Нека... нека не спим заедно известно време след сватбата — видя студения въпрос, изписан по лицето му, леко вдигнатите вежди, но продължи, макар и нетактично: — Бих искала да свикна, да ви опозная по-добре като съпруг, искам да кажа — преди фактически... — думите ѝ замряха, но той услужливо ѝ помогна:

— Да правим любов.

Погледът му смело се плъзна по бедрата ѝ, по шията, раменете и гърдите.

— Давам ви две седмици — гласът му прозвуча като заплаха.

Венчаха се тихо три седмици по-късно и единствените присъстващи на гражданската церемония бяха леля ѝ Грейс, Люк и Фиона, сестрата на Джуд.

Така е по-добре, помисли си Клио като напускаха гражданското отделение под ръка. Не беше необходима тълпа от хора, чакащи да поздравят един брак, сключен поради крайна необходимост от една страна, и от друга — заради потребност да се създаде семейство, което да наследи огромното богатство на Джуд Мескал.

Когато разбра новината, леля Грейс беше очарована.

— Отлична партия! Ще бъде добре отново да свържем имената на Мескал и Слейд.

Малко по-късно чичо Джон ѝ беше казал:

— Доволен съм. Много съм доволен. Не би могла да направиш по-добър избор. Имам голяма вяра в способностите на младия Мескал — поддържа ръката ѝ в знак на най-голяма привързаност и добави:

— Когато бяхме млади, мислехме, че знаем всичко. Затова се отделихме от „Мескал и Слейд“ и основахме „Слейд Секюрити“. Поехме риска, макар Грейс винаги да е считала нашата банка за по-слаба. Мисля, че успяхме да наваксаме в това отношение. Да, приятно е да зная, че двете фамилии отново ще бъдат съюзници.

Така че всички са очаровани, помисли Клио като наблюдаваше как леля ѝ и Фиона се качиха в колата на Люк обратно към къщата на Слейд. Даже Джуд се държа като предан младоженец и прие поканата за вечеря в дома на настойниците ѝ. Не се беше виждала с него много

тези дни. Почти цялото ѝ време през трите седмици бе заето с уреждане на резервациите му за полети до Цюрих, Бон, Ню Йорк и фиксиране на срещи с банкери и клиенти.

— Мисля, че ние трябва да приемем първи поканата — Джуд сложи леко ръка на гърба ѝ, но тя потрепери.

Нямаше сили да го погледне. Почувствал издайническата ѝ реакция, той попита нежно:

— Студено ли ти е, скъпа?

— Да, малко — хвана се бързо за извинението тя. Не би му станало приятно, ако разбере, че жената, за която току-що се беше оженил, трепери уплашено щом я докосне!

Времето наистина беше захладняло и приличаше повече на ноември, отколкото на май.

— Да влезем тогава — сложи приятелска закрилническа ръка на рамото ѝ той и я поведе към ролс-ройса.

Клио отново се изпъна, тялото ѝ отхвърляше и най-малката интимност. Точно в този момент вятърът духна кремавата ѝ шапка, украсена с кайсиеви цветове. Вдигна ръце, за да я задържи, така че инстинктивно бутна ръката му от рамото си.

Той я гледаше как се бори да задържи смешната шапка на главата си и очите му весело просветнаха.

— Това глупаво нещо ти отива. Изглеждаш много женствена. Харесва ми!

Като държеше шапката, Клио се вмъкна в колата и промърмори през рамо, като се стараеше да прозвучи приятелски:

— Ще изхвърча, ако се появя в офиса с това.

Чу го как се смее, докато заобикаляше колата и седна на волана. Чувстваше се като предателка. Такава е, каквато е! Хладната образована лична асистентка, без никаква женственост. Дали ще остане много разочарован, когато се сблъска с този факт?

Колата потегли към имението Слейд, където Грейс беше устроила малък тържествен обяд. Чичо ѝ не се чувстваше добре и не присъства на церемонията, но щяха да го видят у дома. Чудеше се какво ли би си помислил, ако разбере истинската причина за женитбата ѝ с Джуд Мескал.

— Пак се замисли, Клио. Тайни? — светлите очи за миг се откъснаха от пътя и я погледнаха.

— Не, не — излъга бързо.

В последните дни ѝ се налагаше много да премисля, но резултатът бе един и същ: при тези обстоятелства нямаше друг избор! Уважаваше твърде много Джуд, за да му обяснява, че неговото условие я беше изплашило.

— Добре. Имам новина за теб. Интересува ли те?

— Разбира се, кажи ми.

— Уредих меден месец на един остров в Гърция. Само една седмица — за съжаление толкова е свободното ми време. Но ще можем да починем заедно — той спря пред светофар и я погледна с непроницаем поглед. — Ще ти помогне да се адаптираш.

— Звучи чудесно — стараяше се гласът ѝ да бъде неутрален и да не се издаде, че разбира смисъла на думите, които бе употребил. — Не е ли много далече само за една седмица?

— Да — ако беше разочарован от липсата на ентузиазъм от нейна страна, не го показваше. — Един колега ми предложи да ползваме неговата вила и идеята за слънцето, морето и тишината ми се стори много привлекателна. Преди това мислех да помоля Фиона да отидем в нейната вила в Съсекс, но реших, че на острова ще се чувстваме по-добре. Ще можем и двамата да използваме ваканцията на море — какво ли искаше да ѝ каже? — Тръгваме след три дни — ще можеш да се настаниш в новия си дом.

Явно подреждаше всичко, без да се допитва до нея. Изглежда, че и в личния си живот беше така властен, както и в службата. Не беше убедена, че това ѝ е приятно. Връщаха се в Лондон, преди да изтече срока, който ѝ бе дал. Сякаш проследил всяка нейна мисъл, Джуд се обади:

— За другите ще изглежда като кратък романтичен меден месец. Приеми го като малка почивка на море.

— Избрала си си страхотен съпруг! Сигурна съм, че ще бъдете щастливи! Добре дошла в семейството, мила! — Фиона сърдечно я целуна по бузите и шапката ѝ отново се смъкна на носа.

Клио я захвърли със смях на един стол. Веднага хареса сестрата на Джуд. Той ѝ беше казал, че родителите му са се преселили в Нова Зеландия след оттеглянето им от бизнеса. Фиона беше единствената му

роднина тук. Джуд говореше с гордост за нея. Тя изглеждаше чудесно — активна, делова, заета изцяло със собствената си верига бутици из цялата страна. Не беше омъжена, защото предпочиташе независимия живот.

— Нашето семейство не пристъпва лесно към женитбите — каза ѝ Джуд, като накратко представяше живота на сестра си.

Тогава защо се реши на брак с нея? Толкова ли важни бяха дяловете на „Слейд Секюрити“? Полезни — да, но едва ли толкова необходими. Освен ако нещо не е пропуснала. Умът му работеше бързо, той беше умен и известен в Сити като много проникателен във финансовите дела. Вероятно е имал нещо предвид, след като предпочете нейните акции.

Господи! Този мъж беше невероятно привлекателен, помисли Клио, като го погледна. Гъвкавото му тяло, облечено в елегантен тъмносив костюм, блестяща бяла риза и перленосива вратовръзка караше сърцето ѝ да подскача от смущение. Но той ѝ беше чужд и трябваше да си наложи да го опознае. Докато Симънс сервираше блюдата, успя да улови погледа му, отправен директно към нея и отново не издържа на хладната откровеност на тези невероятно сини очи. Обърна се към Грейс, Люк и Фиона, които оживено разговаряха.

Лея ѝ беше необикновено общителна тази вечер. Хората са сложни същества. Не беше изключено враждебността ѝ към племенницата да беше дошла заради баща ѝ — човека, който според нея беше отдръпнал съпруга ѝ от по-приемливия свят на търговските банки.

— Мисля, че е наложително да опитаме един лек разговор, нали, скъпа? — прекъсна мислите ѝ мекият глас на Джуд. Той хвана ръката ѝ. Клио прехапа леко устни. — Недей да пициш, в безопасност си още две седмици — после нареди хладно. — Усмихни се. Много ли искам?

Почувства, че другите ги наблюдават. Постави една брилянтна усмивка върху лицето си, но веднага ѝ се доплака, защото съзря внезапната студенина в погледа му. Беше разбрал колко фалшива бе тази усмивка.

— Един господин иска да ви види, мадам — Мег стоеше на вратата на кабинета, където Клио току-що свърши разговора с агента

по недвижими имоти за продажбата на лондонската ѝ къща.

— О, покани го в дневната — затвори тефтера и прокара ръка през косата си. — Кой е той?

— Някой си Робърт Фентън. Каза, че е спешно. Да му кажа ли, че сте заета и да остави бележка? Багажът трябва да се опакова за утре.

— Не, ще го приема — успя да се усмихне на икономката, макар че само като чу името, ѝ идеше да хвърли нещо от яд.

Знаеше, че трябва да се срещне с това отвратително същество един ден, но се надяваше да уредят нещата с писмо или по телефона. Добре, че поне Джуд не беше вкъщи.

Докато разтреперана вървеше към дневната, я обзе друго дълбоко, но много силно чувство. Испита нужда от закрилата на мъжа, за когото се беше омъжила. Закопня за силата му, за тактичността и чувствителността, с която се беше отнесъл към двусмислената им връзка, след като се бяха прибрали след обяда у семейство Слейд.

Изправи рамене и отвори бързо вратата към дневната.

— Мога ли да ви поздравя с женитбата ви, госпожо Мескал?

— Не идвай повече тук при никакви обстоятелства! — обърна се към него с нескрита омраза и презрение Клио. Как бе могла някога да смята компанията му за очарователна!

— И сега не бих, но се налага — беше си налял голяма чаша бренди и седеше отпуснат на канапето.

Изглеждаше ѝ чудовищно нагъл.

— Нямахте нужда да идваш тук. Можеше да се обадиш по телефона.

— Така ли? Интересно ще ми бъде да разбера как щеше да изпратиш двадесет и пет хиляди по телефона.

— Нямам ги още — сви юмруци. — Омъжена съм от два дни. Нещата не се движат толкова бързо. Веднага щом получа парите, ще ти ги дам. И аз не искам тази отвратителна история да ми виси на главата.

— Кога? Следващата седмица?

— Не, по-следващата. Утре заминаваме на меден месец — едва цедеше думите през устата си. — Остави ми някакъв телефон. Ще ти се обадя, когато получа парите.

— Гледай да го направиш — стана и се приближи към нея. — Освен за горкия чичо Джон, сега имаш да мислиш за още един човек, нали, любов моя? — вдигна злобно и подигравателно вежди. — Това,

което имам намерение да изнеса във вестниците, ще направи твоя нов съпруг за посмешище в цялото Сити, нали? А и той не би бил очарован, какво ще кажеш?

Нямаше какво да му отговори. Идеше ѝ да го удари, да го изрита направо през вратата. Но Фентън продължи:

— Да, трябва да се съобразим с чувствата на съпруга ти, нали, скъпа моя, моя умна любима. А ти си умна, дяволски умна! Затова ти се възхищавам! За да сложиш малките си хубави ръчички върху голямото богатство, ти се омъжваш за още по-голямо! Правилно мислиш! Продължавай нагоре, направо към върха!

В този момент, с глас, който можеше да замрази кипяща лава, зад тях се обади Джуд:

— Скъпа, няма ли да ме запознаеш с приятеля си?

Паникьосана, Клио видя как Робърт Фентън ѝ намигна злобно и похотливо над ръба на чашата, която тутакси вдигна към устните си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Клио не можеше да си спомни как се справи. Успя само да ги представи един на друг, безкрайно притеснена от внимателния поглед на Джуд.

— Съжалявам, не мога да остана — Фентън ѝ подаде празната чаша и важно се отправи към вратата. — Отбих се само да поздравя булката. Имате чудесна съпруга, Мескал. Направо прекрасна.

— Ще ви изпратя.

— О, няма нужда, ще се справя сам.

Клио се облегна на стената, стиснала с треперещи пръсти празната чаша. Какво беше чул Джуд? За какво говореше онзи тип? Вероятно съпругът ѝ ще си помисли, че се е хвалила някъде с богатството му! А да го угощава с неговото превъзходно бренди беше направо обида! Чу стъпките му и бързо остави чашата на масата. Опита се да си възвърне спокойствието.

— Отдавна ли го познаваш?

— Около две години — опита се да отгатне какво мисли, но погледът му не издаде нищо.

— Посети те само за да те поздрави?

— Да — лъжата беше изписана на лицето ѝ.

Клио се обърна и започна да подрежда една ваза с лалета. Ако нещо беше чул, би трябвало да я обвини. Но зад гърба ѝ не прозвуча и дума. Когато се огледа, стаята бе празна.

Клио и Джуд се наслаждаваха на ласкавото слънце и на прекрасното море на гръцкия остров във вила, разположена недалеч от малко рибарско селище.

— Обърни се. Гърбът ти е изгорял — Джуд се бе приближил, без да го усети по пясъка.

Сърцето ѝ подскочи. Остана неподвижна, а тялото ѝ напрегнато. Той повтори, този път с по-остър тон. Тя се обърна и усети плажната

хавлия под гърба си. Предпочиташе да знае кога се връща, за да бъде подготвена. Умът ѝ все още се бореше с тревогите и несигурността, свързана с женитбата и с този непознат човек. Потърси слънчевите си очила, за да се скрие зад тях. Кажиречи, нямаше зад друго какво. Дълбоко изрязаните бикини на банския ѝ костюм показваха почти всичко, което имаше да се покаже. Тя не би го сложила, ако знаеше, че ще се върне толкова скоро от риболова.

— Върна се рано.

Джуд се наведе над нея и тя извърна поглед. Облечен само с къси протрити джинси, той изглеждаше невероятно мъжествен. Бронзовото му атлетично тяло бе покрито с фини тъмни косъмчета. Нещо в нея потрепери. Страх, помисли тя, примитивен страх. Но и някакво друго, необикновено чувство.

— Не исках да бъда обвинен, че пренебрегвам съпругата си.

Всичко, което правеше след сватбата им, не можеше да не я удовлетвори. Държеше се учтиво, хладно, но приятелски. А четирите дена, откакто бяха на острова, не се оказаха такова изпитание, каквото очакваше. Джуд беше галантен, правеше всичко, за да се чувства тя добре. Какво си мислеше жената, която ги обслужваше, когато ѝ казаха да приготви две отделни спални, Клио не я беше грижа. Тя се вкопчи в тази своя стая като малко дете, което се хваща здраво за последните дни от ваканцията. От време на време улавяше погледа му, изпълнен с желание. Даваше си сметка, че той е нормален мъж, а тя негова жена и скоро ще предяви претенциите си към нея. А когато се наложи да споделят леглото...

— О-ох! — извика тя, усетила на корема си хладния крем, а след това топлината на ръцете му, които започнаха да масажират меката ѝ кожа.

— Мога сама — извика Клио и се опита да се изправи на крака.

Грешка! Ръката му остана между свитите ѝ бедра и гърдите ѝ. Спря сивите си очи на лицето му. Оттам я гледаха с лазурно син като морето поглед, изпълнен със смях. О, по дяволите! Смееше ѝ се. Вътрешно се присмиваше на глупавата ѝ свенливост и поведение на девственица!

— Знам, че можеш — Джуд леко я побутна обратно на хавлията и продължи да размазва крема по тялото ѝ. — Но аз също мога. Защо не спреш да упорстваш, легни и се наслаждавай!

Думите му достигнаха до съзнанието ѝ на различни равнища. Нищо не можеше да направи, освен да размахва ръце и крака срещу него. Да се бори физически беше безсмислено. А освен това всичко щеше да изглежда недостойно и абсурдно. Ще си помисли, че се е оженил за дива котка. Джуд не заслужаваше такова отношение.

Клио се отпусна, затвори очи и започна да си повтаря, че ще се наложи да свикне с такива волности. Сключили са сделка и тя трябва да изпълни нейната част от договора. Започна да си повтаря наум: *Ще бъда добра съпруга, ще бъда.* Неочаквано за нея, самовнушението започна да действа, тя се заслуша в успокояващия шум на морето и спокойно започна да понася ръцете му, които леко масажираха дългите ѝ стройни крака.

Пръстите му продължиха да се движат по вътрешната страна на бедрата ѝ, се изкачиха нагоре, като леко се плъзнаха под триъгълника на черния ѝ бански костюм. Пулсът ѝ се ускори. Усети всеки свой мускул как се напруга в инстинктивно желание да го отблъсне. Ръката му продължи към по-позволени територии — към корема и гръдния ѝ кош.

Но тялото ѝ говореше свой език. Започна да се чувства както никога преди. Потъна в дълбока топла бездна, сърцето ѝ лудо затуптя... Всички мисли изчезнаха от съзнанието под властта на тези силни и нежни ръце... Пръстите му откопчаха малкото копче отпред на сутиена и отмахнаха двете му части като изложиха пред погледа му, под ръцете му закръглените ѝ гърди. Опита се да протестира, да му каже, че не иска да изгаря точно там и да не се опитва да ѝ се меси, но от устата ѝ не излезе и дума — само някакъв тих стон на удоволствие. Тези галещи ръце я възбуждаха. Барьерите, които беше създала между него и себе си, изчезнаха... Желаше го така, както не бе желала никой мъж досега. Тялото ѝ се изви в несъзнателна чувствена покана.

— Това е достатъчно.

Джуд се изправи, гъвкавото му тяло беше като излята от бронз фигура — властен и напълно безразличен към нейните усещания.

— Ще отида да поплувам — свали шортите си и навлезе във водата.

Тя се изправи на крака, с треперещи пръсти закопча сутиена си и бързо си събра вещите в плажната чанта. Лицето ѝ гореше от срам. Срам и унижение едновременно. Явно отегчен от празната игра в този

брак, раздразнен от предишните ѝ нервни реакции при всяко неволно докосване, Джуд ѝ бе показал как той може, когато поиска, да я подчини. Накрая си беше тръгнал, за да ѝ докаже, че може да бъде напълно безразличен към нея. Никога няма да му прости това!

Във вилата Клио си наля голяма чаша лимонов сок, изпи го жадно и ядно се огледа из кухнята. Когато се върне, тя отново ще възстанови дистанцията между тях. Но един тих глас вътре в нея ѝ говореше, че това не може да трае вечно. А и той нямаше винаги да се оттегля, не, щом иска деца.

Идеята за деца ѝ се стори ужасна в този момент. За да избегне една каша, се беше забъркала в друга, още по-голяма. Уважаваше Джуд заради умението му да се държи хладнокръвно при всякакви обстоятелства. Сега видя обратната страна на тази способност — студенина и жестокост. Това започваше да я плаши.

Вече в стаята си, бързо смъкна банския костюм и се пъкна под душа, за да отмие плажния крем, а заедно с него и следите от ръцете му. Дано децата им приличат на нея — сивооки и руси — без следа от тъмната жестока красота на баща им.

Клио чу жената, която пристигна, за да приготви вечерята. Обикновено носеше прясна риба, плодове и зеленчуци от селото. Остави книгата, която се опитваше да чете на терасата, и се отправи към стаята си. Джуд закъсняваше. Яденето щеше да бъде готово след около час, а той още не се бе прибрал.

Не би трябвало да се тревожи. Само преди няколко часа мислеше с такава злоба за него. Вече беше по-спокойна и преценяваше реакцията си като пресилена. Накара я да го пожелае. Е, какво от това? Беше си позволил това като неин съпруг. Предразсъдъкът, че най-напред трябва да се влюбиш в един мъж, а след това да го желаеш физически, си беше неин собствен. Сега откри други страни в собствената си природа. Но също така научи нещо повече и за него. Разбра, че беше достатъчно мъжествен, достатъчно властен и способен да я накара да копнее за него. Но къде беше сега? Извади от гардероба синята рокля, която смяташе да облече за вечеря, и отново изтича на терасата, за да види дали не идва откъм плажа.

Дните прекарваха на различни места на острова. Но вечер винаги се срещаха на тази тераса, за да изпият по нещо преди вечеря. Отсъствието му я изнервяше! Това беше върха на всичко. Още откакто

се съгласи да се ожени за нея, тя се чувстваше неспокойна. Не спомена нищо за присъствието на Робърт в дома им. Историята днес на плажа беше последната капка в чашата.

Клио отстъпи от терасата и отново се отправи към стаята като шляпаше с босите си крака, навлякла само една копринена роба.

Точно тогава го видя в арката към нейната стая — отпуснат, спокоен. Облечен за вечеря в тъмни панталони и бяло ленено сако.

— Хубава ли е книгата? — погледна към мястото, където беше седяла, и остави на близката масичка две чаши с мартини.

Клио ядосано сви рамене. Значи докато се беше тревожила за него, той е бил тук, къпал се е, преобличал се е, приготвял е питиетата, без да ѝ се обади. Този човек беше непоносим!

За да заглади впечатлението, което беше оставила, тя пое чашата и се загледа с невиждащ поглед към морето.

— Клио... — Джуд произнесе името ѝ много интимно. Тя неохотно се обърна към него като се надяваше да не забележи как чашата трепери в ръката ѝ. — Седни. Искам да поговорим.

— За какво? — погледна бързо часовника си. — Трябва да се преоблека.

— Изглеждаш фантастично и така. Имаш половин час да се приготвиш за вечеря — гласът му стана тъжно-ироничен. — Трябва ли да моля съпругата си да ми отдели пет минути?

— Извинявай — тя седна и отпи от питието.

— Мисля, че трябва да обсъдим въпроса за купуване на къща в провинцията. Някъде близо до Лондон, така че да може да се ползва в края на седмицата. Ще бъде особено полезна, когато дойдат децата. Какво мислиш по този въпрос?

Мислеше си, че е ужасно да ѝ натяква за деца точно сега! Разбира се, не можеше да му отговори така. Не смееше да го погледне в очите, защото бе сигурна, че разбира всичко и отгоре на това е леко развеселен.

— Има време — отговори рязко. — Освен това... бих желала да поработя още известно време. На мен работата ми харесва.

Не можеше да си представи Джуд да окачва люлки по дърветата, да играе футбол в двора, а тя да тича и да събира разхвърляни чорапки из цялата къща и да прави кейкове и пайове. И, Господи, колко деца очакваше да му роди? Да не би да мисли, че ще започне да ги ражда

като зайци? Гърлото ѝ се сви — бе на ръба на истерията. Започна отчаяно да се бори да се овладее.

— Желаното понякога не се случва, Клио...

Заплашваше ли я?

Тя изпи на един дъх питието си. Изправи се и каза:

— Наистина трябва да отида да се преоблека — усмихна му се леко. — При всички случаи налага се да хвърлим поглед върху някои имена, да проучим пазара, когато сериозно решим да купуваме.

Ако този човек беше решил да я омагьосва, със сигурност успяваше, помисли Клио, когато стана от масата след вечеря. Успяваше така лесно да я обезоръжи, мина ѝ през ума, когато излязоха на терасата с по чаша бренди в ръка. Не ѝ се искаше да се увлича по него, защото доколкото вече го познаваше, той също не би се увлякъл, по която и да е.

Джуд сложи ръка на голото ѝ рамо, докато се наслаждаваха на прекрасната вечер. Този път Клио не се отдръпна, макар че кожата ѝ настръхна от допира.

— Студено ли ти е? Да ти донеса ли нещо за обличане?

Тя се обърна, за да му откаже. Стоеше близо, съвсем близо до нея и даже на бледата лунна светлина успя да забележи, че този човек не беше толкова студен, на колкото се преструваше.

— Не... Добре ми е, благодаря — отпусна се в един от бамбуковите шезлонги, поставени около масата и пое чашата от ръцете му.

Нещо се случваше между тях, нещо съвсем ново, за което можеше само да се досеща. В ума ѝ блесна друга мисъл — може би мотивите ѝ за този брак не са тези, които си представяше. Щеше ли да предложи на Джуд брак по разум, ако той беше дебел, плешив с лице на боксьор и ум на охлюв?

Хладните морски вълни се плискаха в краката ѝ, когато късно през нощта излезе да се разходи на морския бряг. Лекият бриз увиваше около тялото ѝ прозрачната нощница.

Не можа да заспи. Нощта беше много гореща, а мислите не ѝ даваха покой. Напрежението между тях растеше през цялата вечер. Каза му бързо лека нощ и напусна терасата, за да потърси усамотение в стаята си. Но и там не намери убежище. Накрая се измъкна към плажа. Видя, че стаята му свети и си помисли дали и той не се чувства обезпокоен от странния ѝ даже плашещ вид, който техния брак започваше да придобива.

Клио беше свикнала да живее без любов, още откакто загуби родителите си. За кратко време беше сбъркала увлечението си по Робърт Фентън с любовта, но това се изроди в нещо ужасно.

Ако обаче би потърсила любов с някой, когото да уважава и с когото да споделя дните си, то Джуд бе точно такъв човек. Той бе умен, в общи линии характерът му беше уравновесен, беше силен, умееше да проявява нежност и благородство. Отнасяше се с нея като с равна, а това беше по-важно от очевидната му привлекателност и богатството... Да, ако би потърсила любов...

Една малко по-голяма вълна я заля до коленете и тя се залюля. Обърна се и го видя.

— Джуд... — гласът ѝ прозвуча унило и безпомощно заглъхна.

В този момент осъзна с цялото си същество, че обича този мъж. Влюбена беше в него вероятно от мига, в който го видя. Толкова бе просто! Всичко, което се случи между тях, беше неизбежно.

Гол, само в тъмен бански, той приличаше на дъвен елин. Произнесе името ѝ като въпрос. Ясните му очи, забулени от нощта, опипваха фигурата ѝ. Взе в шепи лицето ѝ и я погледна с копнеж.

— Не можах да заспя — тялото му леко се разтрепери.

После я пусна. Докато отпускаше ръце, пръстите му леко докоснаха шията ѝ, после се свиха в юмруци. Този път усилието му да се въздържи от интимност пролича.

— Да се връщаме — каза с мил глас. — Може би една по-силна напитка ще ни помогне при безсъние. На мен със сигурност, вместо плуването, което бях решил да правя, преди да те видя на брега.

Този човек можеше да бъде баща. Можеше да успокоява, да помага в трудна ситуация. Клио не се страхуваше вече от него. Разбра, че отдавна го обича и затова предложението за брак сега ѝ се стори напълно подходящо. Беше сляпа за собствените си чувства през цялото време! Ограниченията, които бе наложила, бяха непоносими и за

двамата. Но чувството му за чест не би му позволило пръв да пристъпи условията на договора. Тогава трябва тя да направи първата крачка.

— Джуд... — той се обърна назад. — Люби ме!

Той пое ръцете, които беше протегнала към него, и я притисна към себе си.

— Сигурна ли си?

Клио кимна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и смях едновременно, затова, че беше се проявила като пълна глупачка през последните месеци.

И магията се случи. Там, на брега той я люби нежно.

Да, Клио обичаше този мъж!

ПЕТА ГЛАВА

— Тръгваш, без да си вземем довиждане! — Клио завързваше колана на фината си виолетова роба на вратата на кухнята.

Джуд отмести поглед от вестника и ѝ се усмихна.

— Не още. Щях да те събудя, преди да тръгна. Да позвъня ли на Мег да ти донесе закуската?

— Не, благодаря — тя прокара ръка през разрешената си коса и седна срещу него.

Взе парченце бекон от чинията му. Не искаше дори Мег да ги безпокои. Струваше ѝ се, че никога няма да се насити на близостта му. Единственото нещо, за което съжаляваше, бе, че не можеше да му го каже. Не знаеше всъщност защо той се беше оженил за нея. Вероятно един брак по разум, нищо повече. Това, че и двамата си допаднаха сексуално беше добре дошло. Но вероятно би се объркал, ако започне да демонстрира любовта си към него. Едва ли би пожелал да поеме такава отговорност.

Изглеждаше много добре тази сутрин. Тъмната му коса още блестеше от сутрешния душ. Тенът на кожата му великолепно контрастираше със снежнобялата риза. Искаше ѝ се да го докосне.

Днес беше първият им ден в Лондон. Останаха на острова по-дълго, след като една сутрин с глухо проклятие: „О, по дяволите!“, Джуд позвъня в „Мескал и Слейд“ и информира Дона, че вземат още една седмица ваканция.

Щастлива, че го вижда преди тръгване Клио посегна към чашката му с кафе и отпи от нея. Той довърши бекона с яйца и я попита:

— Какво ще правиш днес? — Джуд настоя тя да остане вкъщи още една седмица.

Вдигна неопределено рамене.

— Да отида на пазар? Бих могла да си купя нова рокля.

Предпочиташе да се върне в офиса с него, но той бе категоричен за оставането ѝ вкъщи и тя не оспори решението му.

Чувстваше любовна еуфория и изпитваше желание за безкраен празник. Искаше да си купи нещо ново, да изглежда по-красива отвсякога. За него обаче намери по-приемливо обяснение:

— Поканили сме семейство Блеър в четвъртък, така че трябва да обиколя магазините.

Сър Джефри Блеър беше председател на една бързо разрастваща се компания и Джуд желаше да поддържат контакти с тях. Затова ги поканиха на вечеря. Той се облегна на стола, взе чашката от ръцете ѝ и изръмжа:

— Цялата ли закуска ще ми изядеш? — допи остатъка от кафето си, наля още веднъж в чашата и ѝ я подаде: — Така, вече съм под чехъл. Знаеш ли, че изглеждаш много секси? Направо не може да ти се устои — огледа разбърканата ѝ коса, розовите ѝ страни, нежната извивка на раменете, закръглените гърди. Прозрачната роба не скриваше прелестните форми на тялото ѝ. — Достатъчно секси, за да те грабна обратно в леглото и да оставя „Мескал и Слейд“ да се грижи сама за себе си.

Пулсът ѝ заби учестено. Погледнаха се в очите. Споделената взаимност направо шокираше и двамата. За миг Клио си помисли, че наистина ще го направи. Но после лицето му се промени, делова припряност замести желанието и за нея стана ясно, че в неговия живот работата винаги ще бъде на първо място. Всъщност затова го уважаваше. Най-много, на което можеше да се надява, бе, че един ден той ще има от нея такава нужда, каквато тя от него сега.

Имаше основание да храни надежда. Едно малко светло пламъче стопляше отношенията им и тя гледаше оптимистично на бъдещето. Харесваше я и я уважаваше, тялото ѝ му доставяше наслада и това бе добра основа за начало на щастлив семеен живот. Смяташе тухла след тухла търпеливо да гради това семейство, да крие от него собствената си любов, докато и той не бъде готов да я приеме.

Джуд взе куфарчето си и я целуна бързо за довиждане. Задържа за момент погледа си и тъжно ѝ се усмихна. Клио едва се сдържа да не се хвърли отново на врата му и да обсипе лицето му с целувки. Този странен, но красив брак беше нещо деликатно. Връзката им бе още много крехка, за да я обременява с невъздържани емоции. Джуд би могъл да се стресне от последствията. Трябваше да мине време,

взаимното харесване да прерасне в обич и от негова страна. Той погали лицето ѝ нежно и каза:

— Ще те заведа на обяд в „Глейдс“. В един часа.

Клио слизаше по стълбите, когато Мег я догони от кухнята.

— Търсят ви на телефона, мадам. Люк Слейд.

— Благодаря, Мег. Ще говоря от кабинета — тя се усмихна на икономката.

Защо ли ѝ звънеше? Със сигурност не, за да се интересува от здравето ѝ.

— Клио? — гласът му звучеше грубо. — Слава Богу, върна се. Опасявах се, че с Джуд ще откарате още една седмица. След колко време можеш да дойдеш тук?

— Какво има? Нещо с чичо Джон?

Люк троснато отвърна:

— Той е добре. Ела тук веднага! Фентън идва, предявява много неприятни искания. Не можем да говорим по телефона.

Пристигна в офиса на „Слейд Секюрити“ почти в състояние на шок, но когато освободи Торнууд и ролс-ройса мислите ѝ започнаха да се избистрят. Щастлива с новата си любов и радостта от прекараните прелестни дни и нощи на острова, съвсем беше забравила за него. Забавиха се с една седмица и алчността го беше отвела при Люк.

Секретарката ѝ каза да влезе направо, усетила, че нещо не е наред. Братовчед ѝ крачеше из стаята и щом я видя, тръшна вратата след нея.

— В каква каша си ни забъркала, по дяволите? — дребното му лице беше зачервено, а ръката му трепереше, докато си наливаше уиски. — Той дойде тук в четвъртък с гадните си заплахи и оттогава не мога място да си намеря! Каза, че си му обещала двадесет и пет хиляди миналата седмица, за да не разпространи някаква информация. Мисли, че си го излъгала.

— Съжалявам, че те е въвлякъл в тази история — тя се смъкна на един стол. — Забравих. Върнахме се в Лондон едва вчера следобед.

— Съжаляваш? — Люк се ухили в жестока гримаса. — И как можеш да забравиш такова нещо? Или толкова много те изнудват, че това просто ти изчезна от ума? Всъщност, не се учудвам. Винаги си

изглеждала прекалено добродетелна. Знаех си, че нещо прикриваш — добави подигравателно той.

— Дотук ли стигна? Опита се само да вземе парите от теб?

— Има късмет! — изкриви устни Люк. — А това не е ли достатъчно? Представяш ли си как ще навредят на компанията историите, които има намерение да публикува. Не мога да допусна това! В положението, в което сме, това ще ни довърши. Ако не получи парите до утре, иска да отиде при татко. Ако и там не успее, хванал е някакъв мошеник вестникар. Щях да го изритам веднага, но явно казва истината, щом си се съгласила да му платиш.

— Той ти е казал всичко? — на Клио почти й прилоша и беше готова да поиска нещо за пиене, когато Люк наля още уиски за себе си. Но трябваше да бъде с ясно съзнание за всичко, което щеше да последва.

Люк седна и с отвращение я погледна.

— За вашата история, за дълговете, които е направил в желанието си да ти угоди, за това, че си обещава да се омъжиш за него, за нощта, която сте прекарвали заедно в някакъв крайпътен хотел, точно преди да го изриташ.

Тя уморено въздъхна.

— Не беше точно така. Наистина се срещяхме, но между нас нямаше нищо сериозно и много скоро разбрах, че той се интересува само от парите ми.

— Тогава защо се съгласи да му платиш? Ако връзката ви е била толкова невинна, нямаше да може да те изнудва. Сигурно си виновна. Не че ме интересува особено — добави злобно. — Все ми е едно дали ще му плащаш, за да си държи езика зад зъбите. Но не мога да понасям да бъда заплашван от нищожество като Фентън — очите му светнаха. — А между другото, ако отношенията ви са били толкова чисти, какво ще кажеш за нощта, която сте прекарвали заедно в онзи хотел? Той може да докаже, че сте споделяли обща стая.

— Да. Пътувахме извън града. Той ми предложи да се омъжа за него, тайно. Отказах му, защото вече бях разбрала, че е алчен. Изглеждаше, сякаш е приел разумно отказа ми, предложи ми да си останем приятели. Господи, бях толкова наивна! — Клио смръщи вежди. — Бях разбрала, че е мошеник, но не допусках, че е злодей. Не знам защо ти обяснявам това. Той устрой целия цирк с хотела.

Регистрира ни като господин и госпожа Фентън, а когато разбрах, нищо вече не можеше да се направи. Прекарах нощта в едно кресло. Никога не сме били любовници.

— И все пак искаш да му платиш парите!

Клио забеляза подигравателния му поглед и ядосано каза:

— Не мога да докажа, че не сме били. Той притежава разписка от хотела. Не мога да опровергая и останалите му лъжи. Открих, че хората предпочитат да вярват на лошото — погледна го с укор Клио. Люк ни най-малко не се смути и тя продължи: — Ако бях единственият човек, засегнат в тази история, отдавна щях да го пратя по дяволите. Сигурна съм, че ще публикува лъжите си в някой долнопробен вестник. Това не е добре за кариерата ми, но щях да го преживея. Но баща ти не би могъл. Той е възрастен и болен, и това би го довършило. Няма да го понесе, а и защо да го понася, след като мога да го предотвратя? Чичо винаги е бил добър с мен, показвал е много повече привързаност и разбиране, отколкото ти и майка ти — тя взе чантата си. — Ще му платя, защото дължа това на баща ти. Това е единствената причина.

— Омъжи се за Джуд, за да получиш парите, така ли? Знаех си, че има нещо.

— Омъжих се за него, защото го обичам! — това беше самата истина. Но толкова години любовта ѝ бе липсвала, че не можа да я разпознае веднага. Това не беше работа на братовчед ѝ.

— Значи ще се свържеш с Фентън? — Люк вървеше подире ѝ. — Ако тази мръсотия не вредеше на компанията, с удоволствие бих му платил, за да я разпространи — изсъска злобно накрая той.

— Какво? — Клио се вкамени. — Не мога да повярвам! Но защо?

Люк винаги я беше мразил. Едва сега го разбра.

— Вдигнахте много шум, когато се случи онази дреболия с мен. Казахте, че едва ли не това е причината за сърдечния му удар. Ще ми се да знае, че „Момичето чудо“ не е чак толкова добродетелно. Това ще ти натрие носа.

Клио гледаше братовчед си с широко отворени очи. Значи изобщо не го познаваше. Зад пренебрежението му се е криела злоба и дълбока омраза.

— Би желал това, въпреки че знаеш как ще се отрази на баща ти? Той почти не умря, когато разбра за сбиването ти. Ти изобщо не мислиш за него!

Клио излезе вбесена. Успя да се обади на Фентън и да се свърже с банката си. Все още трепереше, когато седна в ресторанта, където Джуд беше резервирал маса.

— Изглеждаш уморена — каза той, след като поръчаха. Гледаше я загрижено. — Лош пазарен ден? Или срещата с Люк те разстрои?

Тя едва се усмихна. Лоша сутрин, и още каква, но не биваше да му разказва, затова само сви рамене.

— Горедолу. Но как разбра, че съм ходила при Люк?

— Телефонирах вкъщи. Мег ми каза, че Торнууд те е закарал там. Просто заключение — беше весел и я погали по лицето. — Хубава, хубава и нежна...

Сърцето ѝ трепна от любов. Когато пръстите му минаха леко по устните ѝ, тя ги целуна, но отдръпна зачервеното си лице. Никога, никога в живота си не би повярвала, че тя и изпълнителният директор на „Мескал и Слейд“ ще си позволят такава интимност на публично място!

— Защо си ме търсил?

Опита се да премине на по-неутрална тема, защото той буквално я поглъщаше с очи. Ако продължаваха така, щеше да покаже още по-дълбоките си чувства. След тази ужасна сутрин имаше отчаяна нужда от него.

— Нищо специално. Искях да чуя гласа ти — стана ѝ изключително приятно. Почувства се по-спокойна след сутрешните неприятности.

После, без да знае защо, може би защото никога не бяха разговаряли за обстоятелствата около женитбата им, Клио попита:

— Защо се съгласи да се ожениш за мен, Джуд?

— Защото, както ти самата каза, винаги ще знам, че не си се омъжила заради парите ми. Може и да ме наречеш циник, но аз никога не съм могъл да различа хората, които ме харесват заради самия мен, от тези, които обичат богатството ми.

Даде ѝ уклончив отговор, но бе ясно, че днес едва ли я обича повече, отколкото преди. Беше достатъчно тактичен да не спомене за дяловете ѝ, макар че може би и това е влизало в сметките му.

Не искаше да знае, че женитбата им е само едно търговско споразумение.

Всъщност какъв отговор очакваше от него? Не се надяваше, да ѝ каже, че в тези две седмици е осъзнал колко лудо е влюбен. Не вярваше в чудеса и ако очаква от него любов, би трябвало да мине време. И все пак ѝ стана тъжно.

Той ѝ се усмихна безгрижно, сякаш разговаряха за времето. Вдигна бутилката и ѝ предложи:

— Да ти наля малко вино. Мисля, че ще ти хареса.

— Благодаря — този път ѝ беше много трудно да се усмихне.

Изглежда техният брак по разум щеше да остане още дълго време такъв за него. Клио вдигна чашата си и го погледна с блестящи очи. О, ще го накара да се влюби, ще се бори за тази любов! Иначе животът ѝ би станал непоносим.

ШЕСТА ГЛАВА

— Значи ще купуваш цял моден магазин след обяд, щом си ходила при Люк сутринта? — Джуд я държеше под ръка на излизане от ресторанта.

— Не, само рокля — усмихна се Клио. Беше забравила за пазара.

— Позвъни на Торнууд щом свършиш, за да те вземе. За това му плащам — гледаше я топло, докато отваряше вратата на таксито за нея. — Не искам изморена жена в леглото си довечера.

Вече нямаше желание да пазарува. Мислите ѝ се въртяха около разговора с Люк. Може би подсъзнателно през всичките тези години бе разбираала, че освен злоба и раздразнение, братовчед ѝ е хранел към нея дълбока омраза. Затова и не потърси съвета му в историята с Фентън. Гледаше с невиждащи очи витрините, докато най-накрая осъзна, че не бива да остава в такова настроение. Никога леля ѝ и братовчед ѝ не са я приемали като член от семейството. За щастие, имаше чичо си Джон и Джуд.

Час по-късно тя излезе от един бутик с пакет в ръце. Роклята ѝ се оказа по-скъпа и по-смела, отколкото обикновено си позволяваше. Бледосиня, с широка дълга пола, с много дълбоко деколте, без гръб. Как ли ще реагира Джуд като я види облечена в нея?

— Пак си си купила нещо супер — чу глас зад гърба си.

Клио се обърна. Срещу нея стоеше Поли Мастърс. Поли работеше в „Мескал и Слейд“.

— Свободен ден ли имаш?

— Аха. Всъщност два дни — погледът ѝ се спря на лъскавата опаковка в ръцете на Клио. — Искам да си купя летен костюм, но не мога да си позволя да пазарувам от този магазин. Изглеждаш великолепно, тенът ти отива. Из цялата служба още се шуми за това как се издигна и се омъжи за „Замразения авоар“. Ох-ох, пак много се разприказвах! — Поли закри устата си с ръка.

— Мисля, че малко успях да го размразя — усмихна се щастливо Клио.

— Браво на теб! И никой да не разбере, че под носа ни се върти голяма любов! Защо не изпием по кафе, нямаш нищо против, нали? Събирахме пари за сватбен подарък за теб и Джуд — искам да кажа, господин Мескал. — Той каза, че ще наминеш някой ден следващата седмица, щял да уговори кога точно. Тогава ще можем да ви го поднесем. Напускаш ли работа? — тя кимна разбиращо. — Бих искала и аз да напусна. Мечтая си да остана домакиня.

— Нищо подобно! — Поли беше дребна служителка в банката, но имаше голяма уста и Клио много искаше да разсее слуховете за оттеглянето си. — Добре, да изпием по кафе.

В малкото ресторантче наблизко Поли взе менюто.

— Не съм обядвала и ще поръчам нещо за хапване.

— Добре, аз ще пия само кафе — каза Клио.

— Браво, че няма да безделничиш вкъщи. Чу се нещо такова и когато Шейла Бейтс от отдела „Изкупуване и сливания“ разбра, щеше да подскочи. Въобразява си, че може да заеме мястото ти! Като личен асистент на мъжа ти ще бъде направо непоносима.

— И дума не е ставало да се оттеглям — тревогата ѝ растеше.

Джуд настоя да остане у дома и според нея това беше свързано с домашната работа. Трябваше да разчисти къщата ѝ, която щяха да продават. Но защо е казал, че само ще намине, за да приемат подаръка?

— Между другото... — Поли вдигна очи от салатата си. — Вчера звъня един клиент. Дочул, че правим оферта за изкупуване акциите на компанията на чичо ти, „Слейд Секюрити“. Искаше да разбере ще може ли да купува.

Клио подскочи. „Мескал и Слейд“ поглъщат семейната фирма на чичо ѝ?! Това ще го убие! Всички тези години на напрегнат труд от негова страна и от страна на баща ѝ да отидат на вятъра!

— Мисля, че е добре да знаеш какво се говори. Защо не хванеш някой от „Изкупуване и сливания“ и не разбереш какво става? Ясно ти е какво имам предвид — предложи Поли.

За никого не бе тайна, че баща ѝ и чичото на Джуд, които бяха преки наследници на основателите на банката, Хари Слейд и Рубин Мескал, преди около петдесет години се бяха скарали. Баща ѝ беше продал своите дялове на чичо му и беше основал нова банка „Слейд Секюрити“, съвместно с по-малкия си брат, чичо ѝ Джон. След смъртта на родителите ѝ преди десет години, чичо ѝ беше останал

единствен управляващ преуспяващата тогава банка. Сърдечният удар го накара да се оттегли и сега Люк движеше бизнеса. Щом „Мескал и Слейд“ правят оферта за изкупуване, значи нещата не са наред. Защо Джуд не ѝ беше казал? Така или иначе, той имаше последната дума в такива случаи. Бордът на директорите беше послушна играчка в ръцете му...

— Хей! — Поли щракна пръсти пред носа ѝ. — Къде си?

Клио машинално ѝ се усмихна, допи бързо кафето си и се извини:

— Прощавай, тръгвам си — непременно трябваше да говори с Джуд.

— Няма нищо — вдигна рамене Поли.

— Съжалявам, Клио, съпругът ти е на заседание цял следобед — гласът на Дона прозвуча тържествено. — Съпругът ти! Направо щях да припадна като разбрах, че ти и господин Мескал се жените! Моите поздравления!

— Благодаря — постара се да отговори сърдечно, макар че тревогата ѝ растеше. — Как се справяш?

— Много добре — засмя се секретарката. — Не мога да повярвам, но той даже ми се усмихна един-два пъти. Женитбата го направи човек.

— Казах ти, ще свикнеш с характера му.

— Всъщност, господин Мескал ми заръча да ти се обадя, че ще закъснее тази вечер. Нещо е изникнало и ще има работна вечеря с някои делови партньори от консорциума, които са подготвили оферта за верига американски хотели.

Последното я разтревожи още повече. Ако беше на работа, тя щеше да е тази, която урежда вечерята, щеше да седи до него, да поема цялата информация, за да я обсъдят внимателно по-късно. Щеше да споделя най-задълбочените му разсъждения по бъдещата сделка... Вместо това трябваше да вечеря сама, да гризе ноктите си и да чака.

Не можа да повярва, че мъжът ѝ не ѝ е казал за намерението си да погълне „Слейд Секюрити“. Едва съдържа желанието си да се обади веднага в „Изкупуване и сливания“ и да проучи какво става. Нямахше смисъл да предупреждава чичо Джон. Слуховете може да са лъжливи и

не искаше да го тревожи излишно. Не искаше да разговаря и с Люк, не и след срещата им тази сутрин. В края на краищата реши да изчака Джуд.

Клио беше задрямала пред камината в дневната, но веднага подскочи, като чу шума от външната врата. Той не я забеляза в началото. Беше уморен. Бавно развърза възела на вратовръзката си и прокара ръка през косата си.

— Здравей, добре ли мина вечерта? — тя се изправи. Лицето му се озари от топла усмивка. — Не биваше да ме чакаш — притегли я към себе си, наведе глава и докосна с устни шията ѝ. — Господи, колко приятно миришеш!

Клио опря ръце на гърдите му и леко го отблъсна.

— Да ти направя ли нещо за пиене? Изглеждаш уморен.

— Не искам нищо за пиене. Искам само теб.

— Трябва да те питам нещо — усмихна му се неуверено.

— Да? — Джуд се отпусна в един стол срещу нея и на лицето му отново се изписа умора.

— Вярно ли е, че „Мескал и Слейд“ обмислят да изкупят „Слейд Секюрити“? Дочух такъв слух.

— О, ще взема едно питие — тя проследи с поглед стъпките му до барчето и вече знаеше, че не става дума за празни приказки. На лицето му се бе появила маската на закоравял играч на покер. Джуд се изправи пред огъня с чаша в ръка. — Чула си за възможно поемане на контрол над компанията.

— Защо не ми каза? — Клио се опитваше да говори спокойно. Не ѝ се искаше да изглежда пред него като хленчещо хлапе.

Той се усмихна студено.

— Знаеш, че не работим така. Ти си заинтересована страна.

Да, разбира се. Изгаряше я мъка. Явно тя не значеше нищо за него. Техният брак си оставаше една формалност и извън спалнята тя бе само някакъв служител от фирмата. Не би споделил нищо, което засяга личния му бизнес.

Прииска ѝ се да пийне нещо. Изправи се вдървено и отиде до бара. С треперещи пръсти си наля водка с тоник. Джон Слейд ще бъде съкрушен. Джуд тихо каза:

— Има и още нещо. Ще се наложи да сменя личния си асистент.

Изведнъж в стаята стана много, много тихо. Ударите на часовника се чуваха силно и отчетливо, пукането на дървата в камината стана оглушително. Джуд искаше да я махне от работа. Не беше от онези старомодни мъже, които смятаха, че мястото на жената е вкъщи. Тогава защо го прави? Както и да е. Тя вдигна брадичка — имаше право да я уволни. Но не можеше да я спре да си потърси друга работа!

Върна се тихо на стола си. Почувствал изумлението и възмущението ѝ, той кротко се обърна към нея:

— Ще ми липсваш. Ще ми липсва бързият ти ум, изключителната ти тактичност, тънкият ти хумор, когато искаш да ме поставиш на мястото ми.

Значи беше забелязал! През цялото време си беше въобразявала, че успява незабележимо да го манипулира като леко задава почти невъзможни изисквания към него и останалия персонал. Тогава защо я уволнява?

— Две са причините, заради които искам да се преместиш — отговори той на неизречения ѝ въпрос. — Първо, не мисля, че е особено добра идеята съпрузи да работят заедно. Второ, в интерес на фирмата е, с оглед на възможно сливане, ти да преминеш на работа в „Слейд Секюрити“.

Най-сетне започна да разбира намеренията му.

— В лошо положение ли са?

Леля ѝ Грейс беше споменавала за тревогите на чичо Джон. Очевидно има нещо и „Мескал и Слейд“ са започнали да проявяват интерес. Една разклатена финансова къща винаги би погледнала към техния солиден гръб. В противен случай ще се намерят мощни търговски банки, готови да я погълнат.

— Да, донякъде. След оттеглянето на Джон, Люк се опита да надскочи себе си. Както знаем, банковото дело е игра с големи капитали, но напоследък е поемал неоправдани рискове в посредническата дейност. Това вече е известно в Сити. Ако убедя борда на директорите да се оттеглим от купуване, повярвай ми, има едри риби, които веднага ще ги глътнат. Разбираш ме, нали?

Да, разбираше, но от това не ѝ ставаше по-леко. Значи наистина беше приел предложението за нейния дял от акциите на „Слейд

Секюрити“ и сега се готвеше да установи личен контрол над финансовата къща.

— Ако ти си там — продължи той, като се наведе напред и я загледа право в очите — с твоя ум, с усета ти за движението на капиталите в Сити, със здравия ти финансов разум, ще успееш да върнеш предишните стабилни позиции на „Слейд Секюрити“, преди да се разбере какво става. Разбираш ли?

Сърцето ѝ се сви. Ако би могла да спаси семейната компания, но нямаше друг избор. На това разчиташе и Джуд. Той я манипулираше, така както манипулираше всички останали. Дяловете капитал, които тя носеше със себе си, имаха смисъл само ако бяха от солидна преуспяваща компания. Болеше я, че нищо в отношението му към нея не се беше променило.

— Когато ми каза, че ме уволняваш, помислих, че си от онези мъже, които държат жените си затворени вкъщи.

Никога нямаше да му разкрие, че и така се чувстваше излъгана. Явно Джуд ѝ отреждаше ролята на послушна играчка в ръцете му, инструмент, чрез който да преуспява в бизнеса.

— Аз съм такъв, но не по начина, който си представяш. Когато дойдат децата, ще направим тук един офис за теб. Ще инсталираме компютърна връзка със „Слейд Секюрити“ и ще можеш да вършиш по-голямата част от работата у дома. Разбира се, ще имаме бавачка, но и двамата ще можем да отделяме време за семейството — затова ни трябва къща в провинцията. Място, където да прекарваме края на седмицата и почивките, нали?

Клио кимна. Да, той беше почтен и правеше всичко за брака им. Но тя беше прекалено влюбена и не можеше да му прости, че всичко, свързано с тяхното бъдеще, за него бяха сметки и разумни ходове. Чувстваше се самотна.

— Надявам се чичо Джон и Люк да одобрят намеренията ни.

— Вече се консултирах с тях.

Тя подскочи. Значи е била единствената глупачка, която последна научава какво ще се случи!

— Чичо ти твърдо поддържа идеята да се присъединиш към семейната компания. Също и Люк — но, трябва да те предупредя — само защото не вижда изход от глупостите, които е направил.

— Тогава няма повече какво да си кажем — отвърна му хладно тя.

— Често съм се чудил защо постъпи на работа при нас?

— Заради Люк. Не приех да се отнася към мен като към нищожен дребен чиновник. Освен, че е надут той е от хората, които смятат, че щом си мъж, автоматично стоиш по-високо от всяка жена — *а освен това ме мрази, което значи, че работата с него ще бъде непоносима*, каза си наум. — Сега нещата стоят по-различно. Ти вече притежаваш толкова дялове, колкото и той, освен това и баща му има част, така че това ме прави равна.

За нейна голяма изненада Джуд се обтегна на креслото и се изсмя:

— Ти имаш много по-точен ум и големи способности, и може да не споменаваме този пакет акции. Скоро нещастното момче ще трябва наистина да заеме много по-ниско положение.

— Ще си лягам. Чувствам се изморена — извини се Клио и бързо тръгна към вратата.

Последната му забележка ѝ подсказа, че в нея той вижда само интелект, който може да му служи. Гласът му я спря:

— Дано нямаш нищо против. Може и да не изглежда така отстрани, но не бих искал да те карам да правиш неща, които не са ти по сърце.

— Разбира се, нямам. Всичко изглежда много разумно.

Не искаше да му обяснява колко пусто беше в душата ѝ.

— Ти винаги правиш разумни неща, Клио.

Не можа да разбере дали това беше комплимент. Мотивите и чувствата му все още бяха загадка за нея.

За пръв път тази нощ Клио се направи на заспала, когато Джуд влезе в спалнята им.

СЕДМА ГЛАВА

Кухненските съдове и керамиката бяха опаковани и Клио започна да прибира някои вещи със сантиментално значение за нея. Повечето бяха подаръци за къщата, които състудентите ѝ бяха правили, когато се премести да живее тук. Те, заедно с мебелите, щяха да отидат на склад — така предложи Джуд — докато купят вила в провинцията.

Изправи се и реши да си направи кафе, за да се освежи. Робърт Фентън щеше да мине около обяд, за да си получи парите. Тя напъха ризата си в тесните зелени джинси и сложи чайника на печката. Веднъж да свърши този ужасен ден!

Сложи лъжичка кафе и сухо мляко и зачака водата. В началото идеята да го покани тук ѝ се струваше добра — не искаше да го вижда в дома им. Сега обаче започна да се тревожи. Трябваше да избере някакво неутрално място — някоя спирка на метро или нещо подобно. Нямаше опит с изнудвания и не можеше да разсъждава рационално вчера, когато му позвъни.

Вчерашният ѝ разговор с Джуд само потвърди това, което вече знаеше. Истинската причина за неговата женитба бяха акциите в компанията Слейд и желанието му да остави наследници. Нищо още не беше се променило в отношението му към нея. Но не губеше надежда.

При мисълта за Джуд по лицето ѝ се плъзна усмивка. Наля си чаша кафе и се облегна на кухненската маса.

— Ще се заемеш ли с документацията на „Слейд Секюрити“? — попита Джуд тази сутрин на закуска.

Клио поклати глава. Предстоеше ѝ отвратителната среща с Фентън и стомахът ѝ се свиваше в нервен спазъм.

— Ще позвъня на Люк да ми изпрати нещата с такси следобед. Не мога да работя спокойно като знам, че ще стои зад гърба ми.

— Добре. И не му давай възможност да те унижава — усмихна ѝ се весело. — Имай предвид, че чичо ти е изцяло на твоя страна, а ако се нуждаеш от помощ или съвет, винаги можеш да разчиташ на мен.

Джуд свърши със закуската и се приготви за работа. Клио се опита да погледне на деня откъм добрата страна. Скоро кошмарът с Фентън щеше да свърши.

— Приятен ден — изпрати го до вратата.

— Ще ми липсваш в офиса. Искаш ли да обядваме заедно?

— Днес не — отговори му бързо, може би прекалено бързо, защото видя как той учудено вдигна вежди. Почувства се крайно неудобно и бързо обясни: — Мисля да отида до старото жилище тази сутрин да опаковам вещите си. Агентите по продажбата ще дойдат другата седмица.

Макар че му каза половината истина, всичко звучеше като лъжа. На агентите щеше да звъни едва след като Фентън си отиде. Преди това не беше в състояние да направи каквото и да било.

Сега стоеше с чаша кафе в ръка и нервно чакаше Фентън да си вземе парите.

Когато звънна звънецът на вратата, тя подскочи и изпусна купа с книги, който пренасяше от спалнята. Ядосано прескочи разпилените книги, пое въздух и отвори. Фентън се беше облегал ухилен на вратата. Клио отстъпи назад и той нахално се вмъкна, сякаш беше в свой дом. Небрежно облечен — в протрити кафяви кожени панталони и кафява риза, разкопчана почти до долу. Дрехи на позъор, какъвто всъщност беше.

Без да каже дума, тя се отправи към дневната, пълна с разхвърляни пакети и вещи. Зад една от картините имаше малък сейф. Извади оттам пакета с парите. Когато се обърна, Фентън се беше изтегнал на канапето с крака върху зеленикавата дамаска и похотливо следеше движенията ѝ. Протегна ръце към парите.

— Първо хотелската бележка!

Той извади смачкана хартийка от джоба си и я пусна, така че листчето падна на пода.

— Ами ако съм направил фотокопие?

— Най-вероятно. Но те съветвам да не опитваш да ме изнудваш още веднъж. Плащай си дълговете и стой по-настрана от мен! — тя му подхвърли пакета с отвращение. — А сега се махай!

Той се обърна към нея с изпънато лице.

— Невинаги си искала толкова бързо да ми видиш гърба.

— Тогава не знаех какво влечуго си! — не можеше да си прости, че някога го беше намирала за привлекателен.

Лицето му стана злобно.

— Но аз знаех каква досада беше ти! О, Боже, като си помисля само — всички тези ужасни пикници в провинцията, манджите, които ми готвеше, и задължителното „Махни си ръцете“ винаги, когато се опитвах да направя нещо повече от целувка! Скука!

Той свали краката си от канапето и започна да брои парите.

— Мисля, че ми ги дължиш. Не можеш да си представиш колко се забавлявах като се преструвах, че се интересувам от скапаните ти изпити и драгоценната ти кариера! Ще ги преброя, ако нямаш нищо против. Нямам доверие на никого, дори на такава надута горделивка като теб.

Клио изскърца със зъби, но нищо не отговори, за да не губи време в излишни разговори.

Броеше банкнотите, като ги трупаше на купчинки върху дивана.

— Трябваше да ти искам двойно.

— Вземай ги и си върви — процеди през зъби Клио, като едва сдържаше гласа си. Идеше ѝ да му изкрещи.

Той откъсна поглед от малкото богатство на дивана и я изгледа от глава до пети. Нещо недобро се четеше в погледа му.

— Винаги си била фригидна кучка — приближи се към нея и ѝ препречи пътя към вратата. — Но сега си омъжена и може би Мескал те е научил как стават тези работи.

Фентън започна да пристъпва към нея и Клио със закъснение разбра, че я е притиснал в ъгъла. Не можеше да се измъкне оттам.

— Не смей да се приближаваш! — смес от ужас и гняв се изписа на лицето ѝ.

— Защо не? Ще ти покажа какво изпусна онази нощ в хотела!

С едно бързо движение той се опита да я хване, но успя да стигне само до ризата ѝ. Копчетата се разхвърчаха, когато Клио се отскубна от ръцете му. Опита се да стигне до вратата, но Фентън беше по-бърз — сграбчи я и я повали на земята.

Клио се извиваше и бореше в ръцете му, но той я хвана за косата и с все сила я дръпна. Тя започна да пици, но той притисна устата ѝ със своята. Кръвта нахлу в главата ѝ и лудо заблъска в слепоочията.

— Какво, по дяволите, става тук? — чу се яростен глас в стаята.

Настъпи мъртва тишина. Фентън замря върху нея, с уста върху нейните устни.

След това настана невъобразима бъркотия. Джуд хвана Фентън за ризата и го изблъска до стената. За миг хвърли поглед към проснатото ѝ тяло, разголените ѝ гърди и разрошената коса. Очите му потъмняха. Нещо студено и злобно се появи в погледа му.

Клио отвори очи. Облекчението, че Джуд пристигна навреме се смеси с паника и ужас. Изправи се с треперещи крака и се опита да му каже какво всъщност се случи. Но явно Джуд сметна, че е станал свидетел на любовна сцена. На лицето му се изписа отвращение. Стисна юмруци и извика към Фентън:

— Махай се отгук, преди да съм те смачкал!

Онзи оправи с треперещи ръце ризата си и не без известна наглост започна да събира парите от канапето.

Лицето на Джуд беше потъмняло, мускулите играеха по скулите му. Всяка част на тялото му трепереше в заплахата.

— По-кратко, мой човек. Тръгвам си, само да си взема малкия подарък. Иначе ще обидя дамата.

— Ти ли му ги даде? — Джуд я изгледа мрачно, после отново се обърна към Фентън.

Кръвта застина в жилите ѝ.

— Да.

Нямаше смисъл да го лъже. Гадеше ѝ се, стаята се въртеше пред очите ѝ. По-добре да беше припаднала, отколкото да обяснява всичко това. Затвори очи и не видя какво правят, само чу гласа на Джуд.

— Махай се, защото ще те размажа!

Погледна и видя Фентън да се изнизва бързо, като разпиля парите.

— Събирай ги! — изкрещя ѝ Джуд. Гледаше я с омраза и отвращение.

Клио се разтрепери. Очите ѝ се разшириха от уплаха. Съпругът ѝ беше станал свидетел на красноречива сцена. Това, че парите бяха приготвени за Фентън, усложняваше нещата. Трябваше да му каже за изнудването.

— Нека да ти обясня — с треперещ глас пристъпи към него, простряла ръце.

— Прави каквото ти казвам! И нито дума, иначе ще забравя, че си жена.

Клио се довлече до канапето, коленичи и започна да събира парите. Каквото и да му кажеше, нямаше да ѝ повярва.

Джуд мина през стаята, наведе се и вдигна парче хартия от пода, после презрително я смачка и я хвърли отново.

— Малък сувенир, предполагам. Спомняш си старите времена? Сигурно има нещо, щом историята продължава толкова дълго — тъжно изкриви устни. — Защо не се омъжи за него и не изсипа парите си върху му? Не, не се тревожи да ми отговаряш. Аз ще ти кажа: защото настойниците ти нямаше да одобрят този брак. Така че не можеше да си вземеш парите! А той явно обича да харчи! — жестоки нотки се появиха в гласа му. — Сигурно е бил нетърпелив, заплашвал те е, че ще те изостави. И ти реши да се омъжиш за някой, когото настойниците ти ще одобрят. Затова, когато го покани в къщата ми два дни след сватбата, го чух да казва, че си се омъжила за едно богатство, за да сложиш ръце върху своето! Омъжила си се за моето! Драга моя, наистина ли мислиш, че ще ти позволя да го засипваш с моите пари?

Нещата вървяха от зле към по-зле. Той просто не ѝ даваше възможност да се защити. А дори и да му разкажеше, как щеше да ѝ повярва, като не я обичаше. Днешната сцена връщаше отношенията им със сто години назад.

Изправи се на крака и напъха парите обратно в плика. Джуд протегна ръка пренебрежително, без дори да я погледне.

— Не е това, което си мислиш — започна тихо Клио, но той я сряза:

— Не си прави труда да ми обясняваш! Видях достатъчно. Хотелската разписка говори, че нямаш намерение да се откажеш от любовника си. Вероятно е страхотен в леглото — толкова неотразим, че не можеш да издържаш без него. Затова ме накара да те любя на острова. Малко пристанище в бурята, така ли?

— Не!

Затвори с ръка устата си, за да не изпусне думите си. Поиска любовта му, защото осъзна, че го обича. Но той не би ѝ повярвал, най-малкото сега!

— Не? — вдигна недоверчиво вежди. — Не виждам друга причина. Нямам намерение да слушам никаква фантастична приказка,

която ще се опиташ да измислиш — подхвърли пакета в ръцете си. — Ще внесе обратно това на твоята сметка. Свободна си да правиш каквото искаш с парите си, но не и да даваш огромни суми на любовника си. Може и да не ти харесва, но си моя жена и ще спазваш някакви норми на поведение! А сега си вземи палтото. Ще те откарам вкъщи. И не се опитвай повече да се срещаш с този тип, защото ще те поставя под ключ!

Клио погледна решително приведената му глава и изведнъж избухна:

— Кой, по дяволите, си въобразяваш, че си? Някакъв бог? Може и много да ти харесва ролята на върховен съдия, но май този стол е прекалено тесен за огромното ти самомнение и тщеславие!

Не очакваше отговор и нямаше да му даде никакво обяснение! Да стои тук и да я обвинява, без дори да чуе нейната страна! Да ѝ говори отвратителни, ужасни неща — тя също има своята гордост: няма да коленичи и да го моли!

Ядът ѝ се изпари и избухна в сълзи, като видя един кашон, оставен на масата до вратата. Явно Джуд го беше оставил, когато на влизане в къщата бе видял жена си просната на пода с някакъв мъж върху нея. На кашона имаше надписи на известен деликатесен магазин, а вътре се виждаше бутилка скъпо вино. Той бе решил все пак да обядват заедно и беше донесъл храната тук, вместо да отиде сам в луксозен китайски ресторант в града. Ако не беше заварил Фентън тук, Клио щеше да бъде най-щастливата жена на света. Защото това вече беше знак, че тя има някакво значение за него, че предпочита компанията ѝ.

Но сега Джуд я смяташе за долнопробна мръсница и всичките ѝ надежди за щастие бяха изпепелени.

ОСМА ГЛАВА

— Клио? Току-що се обади господин Мескал. Помоли да ти предам Торнууд да го посрещне в пет и половина на летището и да те подсети, че очаквате семейство Блеър довечера — гласът на Дона звучеше весело по телефона.

— Благодаря, Дона. Ще оставя бележка на Торнууд.

Щеше да затвори, защото ѝ беше неудобно. Какво ли си мисли секретарката, Джуд не се обажда сам на съпругата си, а... Но Дона продължи:

— Как е новата работа? Тук ми липсваш. Не можеш ли да повлияеш на съпруга си да не издига Шейла Бейтс на твоето място? Никой не я харесва.

Клио тактично я посъветва:

— Мисля, че всичко ще бъде наред. Върши си своята работа, тя ще свикне с нейната. Много ми беше приятно да си поговорим, но трябва да прекъснем. Джуд иска да направим впечатление на сър Джефри тази вечер.

Това беше напълно формално извинение — Мег приготвяше всичко. На нея ѝ оставаше само да се облече, да окачи една усмивка на лицето си и да измисли тема за лек разговор. Не ѝ се говореше с никого, дори с Дона.

Във вторник, след като я завари с Фентън, Джуд я откара вкъщи и почти веднага отлетя за Цюрих. Днес следобед се връщаше. Ще трябва да го накара да я изслуша, преди гостите им да пристигнат.

Ако тогава беше ядосан и не искаше никакво обяснение, то днес просто няма основание да не чуе историята ѝ. Трябваше да му разкаже за отворителното изнудване на Фентън. Може би и той можеше да ѝ помогне.

Ръцете ѝ трепереха, докато събираше купищата документи, доклади и баланси, върху които бе работила тези два дни. Напъха ги в едно празно чекмедже на бюрото в кабинета на Джуд. За кратко време разбра, че делата на „Слейд Секюрити“ наистина бяха объркани, но в

това душевно състояние не можеше да мисли разумно върху тях. Болката от неразбирането на съпруга ѝ я правеше неспособна за каквото и да било. А и тревогите ѝ около Фентън не се бяха разсеяли. Той не получи парите си и Господ знае какво още можеше да направи. Или щеше да поднови исканията си, или направо ще отпечата гнусните си лъжи. Какво щеше да стане с чичо ѝ Джон тогава?

— Умееш да се правиш на много секси. Явно имаш дълга практика с Фентън.

Клио изненадано се обърна. Не беше чула отварянето на вратата на спалнята. Тъкмо довършваше грима си пред огледалото.

Джуд стоеше облегат на рамката. Изглеждаше уморен. Две тънки язвителни линии очертаваха устата му. Обезкуражена, тя го погледна с мъка. Сивите ѝ очи потъмняха.

— Трябва да поговорим — опита се да събере сили тя. Налагаше се да я изслуша. Не би издържала тази вечер, ако не поговорят предварително.

— Трябва ли? — с отегчен глас проточи Джуд и влезе в стаята.

Клио едва се сдържа да не избяга. Не беше страхлива, макар отвращението и отчуждението, изписани на лицето му, да я плашеха.

— Да, трябва — срамуваше се от треперенето на гласа си, от копнежа, с който следеше движенията му.

Той развърза вратовръзката, свали сакото си и посегна към ципа на панталоните. Страхуваше се от него и го обичаше! Трябваше да я разбере, трябваше да възвърне предишните им отношения!

— Джуд...

— Не мислиш ли, че е време да слезеш долу? Сър Джефри и жена му ще пристигнат след около час. Редно е да провериш всичко при Мег — вече съблечен, той се отправи към банята, като ѝ хвърли отегчен поглед, сякаш беше досадно дете.

Клио се вбеси. Не беше чак толкова ниско паднала, за да му позволява да я отхвърля с такова пренебрежение. Препречи пътя му към банята, вдигнала високо брадичка, макар да забеляза раздражено смръщените му вежди.

— Няма да отнеме много време. Ти ме обвини, без да чуеш обяснението ми. Не заслужавам такова отношение!

— Заслужаваш да бъдеш бита с пръчки! — усмихна се подигравателно той. — Но аз съм джентълмен. Ще ти кажа само... — приближи се до нея и тя потрепери. Само видът на тялото му я възбуждаше. Дори когато я заплашваше, беше безсилна да му устои. Думите замряха на устните ѝ. — Сега знам защо се омъжи за мен. Не беше нужно много да мисля. Искаше парите си, за да задоволяваш прищевките на любовника си. Е, добре... — той пое въздух. — Сигурен съм, че за теб бракът ни е само една формалност, но имай предвид, че си моя жена!

Изведнъж я хвана за гърлото и започна да извива главата ѝ назад. Впери мрачни очи в нейните. Сърцето ѝ уплашено заби.

— Няма да се виждаш повече с Фентън! И тъй като ще се лишиш от креватните удоволствия с него, реших да ти помогна — тя се тресеше от страх пред злобно присвитите му очи. — Открих, че си много секси, още когато ме помоли да те любя, за да те задоволя в отсъствието на Фентън. Е, за да ти помогна, ще правя любов с теб до побъркване! По дяволите, ще ти покажа на кого принадлежиш! Сили няма да ти останат даже да си помислиш повече за Фентън! А сега слизай долу и виж дали Мег има нужда от помощ. Започвай с подреждането на вечерята!

Когато на масата Клио срещаше погледа му, в главата ѝ се въртеше само една мисъл: „Мразя го! Мразя го!“ После се опитваше да следи разговора със сър Джефри.

Лордът беше дребен закръглен мъж, който явно обичаше да си похапва. С удоволствие изяде агнешкото филе и сега за втори път си вземаше от десерта. Без съмнение, нямаше да се откаже и от сиренето, помисли Клио, и с това ще удължи агонията ѝ да стои пред втренчения поглед на Джуд. А той не я изпускаше от очи и това я измъчваше още повече. Цялата пламна като се сети за заплахите му, изказани преди вечерята. Опита се да не гледа студеното му цинично лице.

Сър Джефри и Хилда, мършавата му съпруга, нищо не подозираха. И през ум не им минаваше, че зад изкуствените усмивки на симпатичните младоженци и двулличните любезности се крие злоба и омраза.

Наивно бе да вярва, че ще може разумно да му обясни какво се бе случило онзи ден в дома ѝ. Разчиташе на здравия му разум. Но Джуд вече беше направил своите заключения. За него тя беше лицемерна, развратна и алчна. За последен път улови погледа му, когато той отговори на въпрос на съпругата на сър Джефри:

— Сигурен съм, че Клио може да ти предложи рецептата за десерта, Хилда. Нали, скъпа? — и като се протегна леко, играейки със сребърния прибор, добави: — Аз съм щастлив с такава предана на дома съпруга. С удоволствие мога да отбележа, че тя изцяло се грижи за моя комфорт.

— Тя е и много красива — добави сър Джефри галантно.

Лицето ѝ почервения от гняв, защото не беше добра домакиня и Джуд знаеше много добре това. А думата „комфорт“ имаше съвсем различно значение в устата му. Въпреки това успя да се усмихне учтиво.

— Разбира се, ще попитам Мег за рецептата. Ще прием ли кафе в дневната, Хилда? Да оставим господата за техния бизнес-разговор.

За щастие, Хилда се оказа разговорлива жена и на Клио ѝ се налагаше само да се усмихва, и от време на време да отговаря кратко. Но не можа да се успокои. Рано или късно гостите щяха да си отидат. Не ѝ се искаше да остане насаме с Джуд. Мина ѝ почти истеричната мисъл да помоли сър Джефри и жена му да останат през нощта у тях — или може би за седмица, за месец! Идеше ѝ да си скубе косата от мъка. Въмъкваше от време на време някакви възклицания към безспирното бърборене на Хилда и се молеше да улучва вярната интонация. Почти подскочи на стола си, когато Джуд въведе сър Джефри в стаята.

Дребният мъж изглеждаше много доволен, потриваше ръце и весело се усмихваше. На лицето на съпруга ѝ бе изписано мрачно задоволство, от което Клио заключи, че е успял да убеди събеседника си да инвестира, заради което и го бе поканил на вечеря.

Когато гостите си тръгнаха, тя остана неподвижна на мястото си. Джуд ги изпрати и се върна в стаята, опъна се на едно кресло и развърза вратовръзката си.

— Какво успя да прегледаш от документите на „Слейд Секюрити“? Надявам се, че си на път да започнеш работа по тях.

Безсмислено беше да му обяснява, че е на път към леглото. Погледна го със свито сърце. Никога ли няма да ѝ прости? Не че имаше какво да прощава, но явно не искаше да чуе истината.

Един отчаян вътрешен глас ѝ нашепваше, че нещата могат да се оправят, веднъж да започнат нормален разговор за нещо, върху което имаха общи разбирания. Тогава би могла да намери начин да го накара да приеме нейната позиция.

— Доколкото мога да преценя, изглежда доста зле.

Опита се да запази равен и спокоен тон.

— И? Чакам да чуя заключенията ти.

Очакваше от нея готово решение. Но за тези два дни тя не бе успяла да се концентрира върху някакъв проект за излизане от ситуацията. И как би могла! Да не говорим за страховете ѝ от Фентън оттук нататък.

Той свали вратовръзката и сакото си. Изправи се с чаша бренди в ръка и напрегнато наведе глава.

— Честно казано, не знам — опита се да се защити тя. — Още нямам оформено заключение. Умът ми е зает с твърде много неща — призна тя с горчивина.

— Например с Фентън? — ядно изкриви устни той.

Клио го погледна уморено и отчаяно. Каква е ползата от всичко това?

— Не, не с Фентън.

Главата я болеше. Фентън наистина беше в съзнанието ѝ, но не по причините, за които си мислеше Джуд.

— Не ти вярвам. Но ще си го избиеш от главата и ще започнеш да обмисляш как да измъкнем компанията. В края на краищата... — остави бавно той празната чаша на масичката с напитките — ... залагам на нея. Ти прехвърли дяловете си на мен срещу парите, които искаш за любовника си. Така че, щом ти дойдат някакви идеи, съобщи ми ги, за да ги обсъдим — метна сакото си на рамо и процеди през зъби: — Лягам си и те съветвам да направиш същото. Тези акции са едно плащане срещу услугите, които ти върша като съпруг. И смятам да взема дължимото с лихвата.

Затвори тихо вратата. Клио гледаше възмутена пред себе си. Не искаше да отива в семейното легло, което споделяха, след като се

върнаха от медения си месец. Ядосано си наля чаша бренди и я изпи на един дъх.

Никога не беше допускала, че този човек има и такива черти в характера. Възхищаваше се от обективността му, от способността му да разглежда ситуацията от различни гледни точки. Но в този случай той виждаше само онова, което искаше да види, и отказваше да приеме позицията на другата страна. Сякаш не беше същия човек, когото познаваше и уважаваше. Пред нея стоеше един жесток мъж и с всяка своя дума я нагрубяваше. Трябва да е луд, ако мисли, че ще сподели леглото му!

Но ако си тръгне сега, това би означавало, че се чувства виновна. Той ще си помисли, че е отишла при любовника си. Все още го обичаше и вярваше, че има някакъв шанс за брака им.

До спалнята имаше малка гардеробна с тясно легло в нея. Джуд спа първите две нощи след сватбата им там. Тогава ѝ направи впечатление тактичността му. Предпочете малката гардеробна до спалнята вместо голямата стая за гости, за да спести коментарите на прислугата. Сега този човек се беше променил коренно. Живееше с безжалостен и плашещ я непознат.

Не можеше да отиде до стаята, защото той щеше да я чуе, когато мине през спалнята. Оставаше само гостната.

Тази стая беше почти същата като спалнята, малко по-скромно обзаведена. Всъщност не я интересуваеше къде ще спи. Сълзи я задавиха, докато откопчаваше роклята си. Бракът, за който хранеше толкова надежди, беше съсипан безвъзвратно, преди още да бе създаден истински. Останала само по бельо, тя отмахна завивката на леглото.

— Предпочитам нашето легло — обади се Джуд зад гърба ѝ и преди още да му отговори, той я сграбчи.

Клио започна да се бори с юмруци.

— Какво правиш, по дяволите? — пламнала от яд и изненада извика тя.

Той беше само с панталона на копринената си пижама и голите ѝ гърди се притискаха до гърдата му. Без да иска, цялата пламна от допира. Изпъна се в ръцете му, като се опита да не го докосва. От гърлото ѝ излезе едно мъчително хлипане, докато Джуд я отнасяше в

другата стая. Безполезно бе да се бори повече. Не заслужаваше да се отнасят така с нея.

— Ще те отнеса в леглото си, където ти е мястото! — яростно отговори Джуд. — Викай, ако искаш. Семейство Торнууд са много далече в задната част на къщата. Едва ли ще те чуят, дори да надуваш и тромпет.

Изрита с крак вратата и я стовари върху тъмозелената покривка на леглото. Хвърли се върху нея и я притисна между краката си.

— Но това е изнасилване — успя да изсъска Клио, като се задъхваше.

— Не мисля! — той хвана ръцете ѝ с една ръка и ги насочи надолу към тялото си. Беше силно възбуден.

Притисна я по-силно и долепи устни до нейните. Тя изстена и се опита да стисне уста. Но езикът му я разтвори и той започна да я целува диво и яростно. Желанието се надигна у нея. Разбра, че е изгубила битката.

Джуд усети, че я подчини на страстта си и зацелува надолу шията и гърдите ѝ като дразнеше възбудените ѝ зърна, докато тя започна да трепери от неудържима възбуда. Идеше ѝ да изпищи от болезнените усещания, които движенията му предизвикваха у нея. Извиваше се под него, стенеше от ярост, болка и копнеж. Той наведе глава над заоблените ѝ гърди и продължи да терзае измъченото ѝ тяло.

— Остави ме! — гласът ѝ молеше. Един отчаян вопъл.

— Щях да го направя, ако можех! — гласът му прозвуча като ехо на нейното отчаяние.

Устните му продължиха да целуват набъбналите ѝ зърна, събуждайки сляпо желание в дълбините на съществуването ѝ. Клио се чувстваше опустошена.

Джуд се надигна над тръпнещото ѝ тяло, почервенял от страст, обхвана главата ѝ и я изви така, че да може да го гледа право в лицето.

— Кой съм аз? Знаеш ли кой съм, какъв съм?

Тя затвори очи. Тялото ѝ молеше за облекчение, но той не ѝ го даваше. Продължаваше да играе опасната си игра със сетивата ѝ.

— Отвори си очите, по дяволите! Аз не съм Фентън, не си въобразявай, че е той! Аз съм ти мъж, мъж, който ще прави любов с теб, докогато забравиш коя си! Докато започнеш да мислиш, да чувстваш, да усещаш само мен!

Сетне я облада диво, ненаситно и повтаря това няколко пъти,
като всеки път я довеждаше до необуздан екстаз.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато пътуваше с ескалатора надолу, Клио се опита да се съсредоточи. Отстъпи назад и хвана по-здраво куфарчето си. Метрото в този час пик беше направо ад. Не само то беше кошмарно през тези дни.

Прекара отвратителен следобед с Люк в офиса му.

— „Жената чудо“ идва да ни спасява! — изкоментира братовчед й, като хвърли поглед върху проектите.

Изчете ги и накрая рече:

— Предполагам, че Джуд е одобрил това. Или всичко е негово дело?

Подигравателният му поглед й подсказа, че няма да й повярва, ако му каже, че Джуд не е работил по тях. За Люк само мъж можеше успешно да се справи с финансови дела.

Тя не се консултира с Джуд относно заключенията си след упоритата работа по документите на „Слейд Секюрити“, макар че бе поискал заедно да обсъдят мерките за спасяването на компанията заради акциите, които контролираше във финансовата къща. Стабилизирането на фирмата трябваше да бъде нейно дело. Дължеше го на чичо си Джон, не на Джуд. И как би могла да работи за него, след като продължаваше да я третира като нищожество?

— Клио? — някой я докосна по рамото и тя нервно подскочи. Обърна се рязко и видя Дона.

— Помислих, че си ти, но не бях напълно сигурна. Изглеждаш ужасно. Отслабнала си.

Секретарката на Джуд се приготви да я укорява, без да обръща внимание на блъсканицата в метрото.

— Работих страшно много тези дни — Клио се усмихна по-ведро и сви рамене, за да покаже безгрижност. — Знаеш как е, човек няма време да диша. Как се справя новата, асистентка на моето място? — Дона не беше глупава жена и не й се искаше в службата да плъзнат слухове за отношенията им с Джуд.

— Горедолу. В началото не можех да я понасям. Тя е способна, но има отвратителен характер. Държеше се, сякаш трябва да се хвърлям по очи пред нея, щом влезе в стаята — Дона се усмихна тъжно. — Но като че ли започнахме да се разбираме малко, откакто вчера мъжът ти направо я доведе до плач! Представям си как се е чувствала. Жалко, че ти напусна. Беше единственият човек, който можеше да се справя с него. Само ти можеш да го накараш да се държи човешки. През последната седмица бе по-лош отвсякога. Ако не смени тона със служителите си, ще трябва да си потърся друга работа — на лицето ѝ се появи боязлив израз. Изплаши се, че е казала твърде много. — Все още мисля за теб повече като за негова служителка, отколкото като за съпруга. Извинявай, че си позволявам много, но може би трябва да му поговориш.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Клио.

Дона ѝ беше симпатична, но Джуд не би я послушал, каквото и да му кажеше. Тъжно си спомни времето, когато обръщаше внимание на всяка нейна дума. Тогава уважаваше интелигентността и бързия ѝ ум. Сега не я уважаваше. Самата тя не уважаваше себе си. Въздъхна с болка. После бързо се извини:

— Трябва да вървя, Дона. Съжалявам, но закъснявам. Дръж високо главата си — нали знаеш поговорката: куче, което лае, не хапе.

Клио не желаше служителите да напускат Джуд. Все още го обичаше и я интересуваха проблемите му.

Историята с Фентън унищожи всеки шанс за брака им. Самият Робърт изчезна, откакто Джуд го изхвърли от дома ѝ и оттогава не се чу нищо за него.

Клио едва се влачеше като излезе от метрото и продължи пеша. Валеше и черният ѝ копринен костюм целият прогизна. Не ѝ се прибираще у дома при Джуд. Обикаляше опустелите улици. Накрая една луксозна кола профуча бързо край нея и изсипа пръски кална вода върху ѝ. Чувстваше се омърсена, ненужна, изоставена.

Докато безуспешно се опитваше да изчисти петната от дрехите си, в душата ѝ бавно започна да се надига възмущение. Омръзна ѝ, до смърт ѝ бе опротивяло чувството за безпомощност. Ускори крачки и

изправи рамене. Макар че обичаше Джуд, нямаше да допусне да я кара да се чувства изхабена и победена. Ще възвърне себеуважението си.

Любовта, която прави с нея, нямаше нищо общо с онова споделено чувство от първите дни на техния брак. Може би имаше еротика, но той я използваше, за да упражнява властта си над нея, да унижава гордостта ѝ, да я кара да се срамува от неконтролираните си реакции.

Не повече. Бракът им ще може да просъществува само ако оправят някак отношенията си. Ще спи в стаята за гости, или ще се премести да живее на друго място. По дяволите с неговите забрани!

Дъждът я беше намокрил до кости, когато изкачи четирите стъпала на дома им. Затърси в чантата си ключа, но вратата се отвори и Джуд извика:

— Къде беше?

Тя сви устни и без да го погледне, мина покрай него. Нека беснее — този път ще му покаже, че е самостоятелна личност и че не може да я третира като боклук. Тя отново беше старата Клио — с висок дух и самочувствие.

— Да обсъдя с Люк бъдещето на „Слейд Секюрити“ — отвърна му остро и продължи: — Извини ме, трябва да сваля тези мокри дрехи.

Той я сграбчи и я завъртя край себе си. Беше груб — пръстите му болезнено стиснаха крехките ѝ ръце.

— Люк? А не беше ли с Фентън? — присви злобно очи той.

Тя уморено въздъхна.

— С Люк бях — потрепери от болката, която ѝ причиняваха ръцете му. — И ако не ми вярваш...

— Защо да ти вярвам? Вече имах възможност да се натъкна на истина, която обърна всичко, което казваш и правиш в лъжа! И ако си била наистина с Люк, защо не се обади на Торнууд да те прибере? — той я пусна, сякаш не можеше да я понася близо до себе си, и продължи: — Не си му се обадила, защото не си искала да разбере къде ще прекараш следобеда. Защото той би могъл да те издаде. Предпочете да бъдеш по-предпазлива и сама да си дойдеш, независимо от това какво ще си помисля аз като те видя такава измокрена! Или може би пресмяташе да се прибереш преди мен?

— Махай се! Ти си болен! — тихо и яростно му върна удара Клио. Сетне бутна към него мокрото куфарче. — Ще видиш

заклученията ми там. Люк ги одобри, защото смяташе, че всичко си измислил ти!

Забърза нагоре по стълбите.

Докато вземаше душ, гневът ѝ постепенно започна да се стопява. Можеше да очаква такива подозрения. Поведението му беше като на параноик. Нищо не бе в състояние да го убеди, че не е била любовница на Фентън. Червеят ядеше душата му и той ставаше неузнаваем.

Тъжно отвори гардероба, за да избере някаква дреха. Нещо съдържано и затворено. След вечеря щеше да му постави ултиматум. Той трябва да я остави физически. Да ѝ позволи да спи в стаята за гости или да се премести, докато бъде готов да изслуша обяснението за отношенията им с Робърт Фентън. След това, ако продължава да не ѝ вярва, може да провери при Люк. Братовчед ѝ знае за изнудването.

Избра сива вълнена пола и подходяща жилетка. Сложи тъмнозелена блуза. Така изглеждаше сериозна и резервирана. Строгийт си вид подчерта със съвсем малко грим и прибрана назад коса. Забави се доста в стаята, така че когато слезе долу, Мег вече сервираше. По този начин си спести необходимостта да споделя питието преди вечерята с човек, който я смяташе за лъжкиня и я презираше.

— Нещо мирише много вкусно — любезно се усмихна на Мег. Яденето никога не я интересуваше особено, но икономката много се стараяше и заслужаваше да оцени труда ѝ.

Мег ѝ се усмихна сърдечно.

— Агнешка яхния и шоколадов сладкиш за десерт. Имате ли нещо против, мадам, ако ви оставя сама да сервирате?

Тя побутна количката до малката маса в нишата на дневната, където се хранеха, когато нямаха гости.

Клио тъжно забеляза, че масата беше подредена изрядно — две покривки, свещи, сребърни прибори и кристали — всичко за една романтична вечеря за двама. В този брак обаче нямаше нищо романтично — една страшна агония.

Джуд остави настрана вестниците, които четеше, и стана с чаша уиски в ръка. Студени, напрегнати очи.

— Мислех, че пак си решила да излизаш — хапливо се обади той.

Мег явно не беше наясно със скритата неприязън между тях. Не разбрала към кого се обърна Джуд, тя започна да се извинява:

— Има филм по телевизията и двамата с мъжа ми искаме да го гледаме. Но веднага щом свърши, ще дойда да прибера.

— Добре, Мег — усмихна се Клио и взе затоплените чинии от количката. — Бягай да не изпуснеш началото. Аз ще сервирам.

Тя сипа ароматното ястие в чиниите и се опита да се отпусне. Джуд се приближи, зае мястото си срещу нея и разтвори салфетката си. Клио седна пред чинията, но знаеше, че няма да може да хапне нищо.

— Прегледах заключенията ти — студено проговори той, като си взе допълнително картофи. — Определено си спомням, че ти казах да се консултираш с мен, преди да представиш нещо на Люк.

— Може би си казал.

— Знаеш много добре, че го казах — говореше тихо, равно, почти меко и това беше още по-изнервящо, отколкото ако беше остър. С този опасен тон се обръщаше към някой от низшите служители, ако нещастникът бе имал лошия шанс да го ядоса.

Клио леко потрепери и изглежда той забеляза това, защото очите му просветнаха враждебно. Джуд й наля чаша бургундско вино, което тя отказа. Отговори му със същия равен и отчужден глас:

— Вече не работя за теб. Ти ме уволни и предложи да се преместя в „Слейд“, ако си спомняш — побутна храната с вилицата си само за да има къде да държи ръцете си. — На този етап не съм задължена да се консултирам с теб. Предпочитам сама да свърша работата.

— Идеята беше да работим заедно, за да изправим компанията на крака. Или си забравила?

Искаше й се да избяга от унищожителния му поглед, но съдържа страха си. Облегна леко ръката си на стола и пренебрежително отговори:

— Идеята беше твоя, а не моя. И в двата случая не виждам как можем да постигнем съгласие — нещо, което напълно отсъства в нашите отношения. Ще работя сама, или изобщо няма да работя. А що се отнася до съжителството ни... — тя пропъди още една плаха мисъл за бягство и дори успя да сложи в устата си хапка. — Настоявам да спим отделно. Не искам да имам нищо общо с теб, докато...

— Защо не? — прекъсна я иронично той. — Толкова ти харесва. Възбуждаш се, още щом те докосна.

Клио почервения цялата. Точно защото толкова лесно можеше да я накара да го пожелае, да копнее за него, да пренебрегне скрупулите си, точно затова искаше да спят отделно!

— Или може би отново се виждаш с Фентън и от него получаваш удоволствия? Нимфоманка! — язвително добави Джуд, като я гледеше свирепо.

Клио преглътна сълзите си. Болеше я заради отношението му. Изправи се и се приготви да напусне стаята. Не можеше повече да издържа! Не се и опита да се сдържа повече и изкрещя:

— Искам развод!

Безсмислено бе да се надява на подобряване на отношенията им. Той никога нямаше да се вслуша в думите ѝ. Значи всичко бе свършено. Защо да продължава тази агония — агонията да обича един мъж, който я мрази и който я наказва за престъпление, което не е извършила?

— Очаквах тези думи! — тя почти виждаше яростта, която изригна от цялото му същество. Присвил очи, той не сваляше поглед от пламтящото ѝ лице и блесналите от сълзи очи. — Чудех се кога ли ще го кажеш.

При зловните му думи гневът я напусна. Облегна се безсилно на стола. Сигурно бе очаквал тя да постави въпроса за развод след този брак, оказал се непоносим и за двамата. Като че ли се бе надявала, че противно на здравия човешки разум, той все още желаше да остане в живота му. Може би все пак имаше нужда от нея? Пребледня като платно, чула следващите му думи:

— Да се разведем, за да можеш да се омъжиш за Фентън, така ли? Заедно с милионите си? Няма да стане! — той бутна назад стола си и се изправи в целия си ръст. Устата му се изкриви в зловна гримаса: — Ти ме използваш, за да се докопаш до парите си и да заситиш любовника си. Но дотук беше! Няма начин да получиш свободата си! Ти си моя жена и ще живееш с мен! Ще споделяш моя покрив и моето легло!

Не знаеше вече дали го обича, или го мрази. По-унизителни думи едва ли можеха да се изрекат. Чувствата ѝ се сливаха в едно — нещастие и срам!

— Нищо не може да ме спре да си отида отгук и да отида при него! — изрече дръзко и предизвикателно, без да се замисля над

думите си. Беше обезумяла от обидните му думи и искаше да го нарани.

Странно, след като изрече това се почувства по-спокойна. Възвърна самообладанието си. Гласът ѝ само леко потрепери, когато подигравателно се обърна към него:

— Според мнението ти за мен, не съм жена, която ще се спре пред нещо. Спокойно бих напуснала съпруга си, за да отида при любовник.

Настъпи пълна тишина. Клио почувства, че този път е взела надмощие. Джуд проговори с леден тон:

— Само направи това и ще те довлека обратно. Можеш да риташ, да пициш. Обещавам ти го! Където и да отидеш, ще те намеря и ще си платиш! За всичко ще си платиш!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Клио прекара следващите десет дни в Слейд Хаус. Остави на Джуд кратка бележка къде отива, а на Мег обясни, че има нужда да прекара известно време с чичо си, който бе стар и болен.

Можеше да отиде и в предишния си дом, но една фирма вече го бе обявила за продажба. Освен това Джуд не би се поколебал да я върне оттам веднага, докато от дома на чичо ѝ би премислил, преди да направи каквото и да било.

Почти през цялото време прекарваше в офиса на Люк, заедно с останалите членове от борда на директорите. Успя да игнорира пренебрежителното му отношение и с удоволствие откри, че плановете ѝ за стабилизиране на фирмата започват да се реализират. Грейс призна, че съпругът ѝ се чувства по-спокоен, откакто Клио се присъедини към фамилната компания. Това я зарадва, не само заради здравето на чичо ѝ Джон, но и защото като че ли Грейс най-сетне беше започнала да я приема. Признанието вероятно костваше на леля ѝ много, защото уязвяваше любимия ѝ син.

Този ден Клио реши да остане у дома, за да се консултира с чичо си по плановете за известно разширяване на дейността на финансовата къща, след като евентуалните провали бяха зад гърба им.

За щастие, чичо ѝ одобри проектите.

— Не знам дали разбираш колко съм доволен, че идваш във фирмата — каза ѝ той като затвори последната папка. — Не виждах смисъл въобще да отиваш в „Мескал и Слейд“.

Нямаше как да му обясни, че причината бе в невъзможността ѝ да работи заедно със сина му. Затова предпочете да си замълчи. Горда беше, че успя да изведе „Слейд Секюрити“ в по-стабилни позиции. Всъщност това беше единственото нещо, което притежаваше сега.

Разбира се, щяха да свикат борда на директорите, преди някои от схемите ѝ да заработят. Джуд щеше да бъде поканен в качеството му на основен акционер. Може да му се предложи и място в съвета...

Имаше и още нещо, за което се налагаше да говори с него. Преди два дни узна, че е бременна. Трябваше да му съобщи новината.

— Да пийнем ли по чашка? Мисля, че заслужава да се отпразнува! — Джон Слейд се беше изправил и очите му блестяха.

— С удоволствие.

— А колко време още ще имам удоволствието да ни гостуваш тук? — попита я той, като взе кристална чаша.

— Не съм сигурна — тя отпи, без да знае какво да му отговори.

Тук живееше вече от десет дни и скоро трябваше да се премести. Но къде?

В имението на настойниците си се чувстваше защитена. Чичо ѝ не скри радостта си, че я вижда отново у тях. Тогава тя се извини, че като нов партньор на Люк ще бъде по-добре да остане за известно време и да пътува всеки ден с него до офиса. Ако беше наложително щяха да работят заедно до късно.

Вече виждаше в очите на Грейс учудването, че една сравнително млада булка се разделя с любимия съпруг доброволно за толкова дълго време. А точно тази сутрин Люк ѝ подметна, докато довършваше закуската си:

— Май си се преместила за по-дълго време. Какво става? Да не би Джуд да е открил връзката ти с Фентън и да те е изхвърлил? Не го обвинявам — и аз не бих искал да имам жена, която има нещо общо с такава влечуго.

Така че много скоро трябваше да реши какво да прави, къде да върви. Мисълта да възстановява брака си я смразяваше. Но идеята за развод я правеше още по-нещастна.

Все пак един светъл лъч просветваше в цялото ѝ нещастие. Когато Джуд чуе за детето, което очаква, със сигурност ще иска да я изслуша, дори само заради негово добро. Нали в края на краищата той се ожени за нея заради деца. И тогава вероятно ще признае, че е сгрешил...

— Съвсем егоистично се надявам, че ще останеш още няколко дни — обади се Джон Слейд. — Но ще те разбере, ако с нетърпение желает да се върнеш при Джуд. Защо не му се обадиш да дойде тук за края на седмицата?

Клио примигна, откъсната от мислите си. Усмихна се неопределено. Тук беше, за да си отдъхне от Джуд и от проблемите на

брака им, така че нямаше никакво желание да го кани. Необходимо ѝ бе време да помисли, а в негово присъствие не беше в състояние да взема разумни решения.

— Ще видя дали обядът е готов — отклони отговора тя. Не искаше да се впуска в обяснения пред чичо си. — Ти почивай и допий питието си.

Клио се облегна на гладката хладна врата на кабинета. Пое дълбоко въздух и се поуспокои. Джуд ще трябва да изостави своята гордост и да я изслуша. След като ще става баща, би трябвало да бъде по-отговорен към бъдещето на този брак. Самата тя все още трудно свикваше с мисълта за майчинството. Вероятно ще могат да започнат отново, ще възстановят отношенията, които той бе разрушил с недоверието си.

Може би ще му позвъни още тази вечер да му предложи да се срещнат някъде на неутрален терен и да обсъдят бъдещето...

Клио се отпрати по коридора към фойето в предната част на къщата. Изведнъж тишината се наруши от гласа на леля ѝ.

— Джуд! Каква чудесна изненада! Идваш тъкмо навреме за обяда. Ще отидем да намерим Клио. Тя ще бъде очарована!

Значи бе пристигнал, за да я върне обратно. Сърцето ѝ лудо заби. Пак я бе притиснал до стената. Нямаше къде да избяга. Вместо да се крие, по-добре да приеме предизвикателството.

Тя забърза напред и се престори на приятно изненадана, когато влезе в обширното фойе. Леля ѝ я наблюдаваше внимателно и не би изпуснала и най-малката подробност в отношенията им.

— Джуд! Не те очаквах — колко хубаво, че дойде!

Една изкуствена усмивка колебливо се появи на устните ѝ и веднага угасна, като чу мекия му отговор:

— Да, нали? Хубаво е и за двама ни — лицето му беше ведро и приятно, но очите зад гъстите мигли криеха студенина.

Той се обърна към Грейс с всичкия чар, с който печелеше хората, но зад него Клио веднага откри задните му помисли.

— Обядът сигурно ще е вълшебен, Грейс, но си обещах да взема Клио за малка почивка. Напоследък работи твърде много. Така че съм планирал нещо като втори меден месец.

С едно леко движение я хвана под ръка и тя се изпъна. Отново започваше ужасната си игра. Последствията я плашеха.

— Щях да дойда за теб по-рано — усмихна се двусмислено, — но бях затрупан от срещи.

Гласът му звучеше като извинение, но пръстите му се впиха в ръката ѝ, така че за нея нещата бяха ясни.

— Ако ме извиниш, Грейс, предлагам Клио да си събере нещата. Чака ни път.

— Но, разбира се! — Грейс ги гледаше със светнал поглед.

Явно Джуд много ѝ харесва, мрачно помисли Клио. Леля ѝ смяташе, че той бе най-доброто нещо, което се беше случило на фамилията им от много години насам.

Клио добре знаеше, че блъфира. Никакъв втори меден месец, никаква почивка след тежкия ѝ труд нямаше предвид. Въпреки това се усмихна и се постара да изглежда щастлива. Борбата с този мъж беше нейно частно дело и не желаше да я прави достойние на повече хора.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини. Няколко минути по-късно вече слагаше вещите си в куфара. Каквото и да било възражение щеше да е безполезно пред любезната му, но твърда решителност. Освен това, чичо ѝ и леля ѝ биха се разтревожили. Тъмните страни на съвместния им живот си бяха лично тяхна работа.

Клио седна мълчаливо до него в колата. Опита наум няколко теми за разговор, но се отказа от всичките и здраво стисна устни. Каквото и да кажеше, щеше да избухне спор. Беше я измъкнал от Слейд Хаус, защото гледаше на нея като на негова собственост, както беше споменавал и преди. Освен това трябваше да му каже за бебето и не желаше такава чудесна новина да се съобщава след скандал. Ще подбере подходящ момент, защото се надяваше — о, как се надяваше! — че заедно ще обсъдят нещата и ще помислят за бъдещето.

Не беше необходимо да я обича. Достатъчно беше само да възстанови старото си отношение към нея — уважение и харесване — така би могла да живее с него.

Тя затвори очи на яркото пролетно слънце. Искаше да се отпусне, да събере сили за разговора. Постепенно изпадна в неспокойна дрямка. Напрежението между тях в съня ѝ се превърна в мъчителни кошмари — сънуваше все него: такъв, какъвто беше някога и какъвто бе сега. Изведнъж се стресна и се събуди. Минаваха през напълно непозната местност в провинцията.

— Поспа със съня на честен човек, а? — саркастичните му думи й подсказаха, че през цялото време беше я следил. — Казвал ли съм ти, че когато спиш, изглеждаш невинна като дете?

Тя не отговори на предизвикателството му. Това беше покана за нова атака, но не искаше да му се подчинява. Намери подходящия равен тон и попита:

— Някаква обиколка ли правиш? Би трябвало вече да сме в града.

— Когато решиш да избягаш, не ми остава нищо друго, освен да те върна.

— Не съм избягала! — не можа да се въздържи. Нов спор нямаше да доведе до нищо добро, най-малкото за един смислен разговор за детето. Знаеше това, но не можеше да разбере защо винаги я разбира погрешно. — Ти знаеше къде съм и какво правя.

— Знаех, че избяга. Можеше да работиш с Люк и от къщи — Клио мрачно призна пред себе си, че беше прав. Тя избяга от непоносимата обстановка в дома им. Сякаш прочел мислите й, той отбеляза: — Нещата не могат да продължават така.

С мъка си помисли, че може би вече се е решил на развод. Той също не печелеше нищо от този ужасен брак.

— И какво ще направиш? — макар че не искаше, тонът й бе враждебен. Извърна глава към прозореца с пълни със сълзи очи.

— Трябва да говорим. Крайно време е вече.

Джуд смени скоростите и колата заизвива по завоите на път, от двете страни, на който бяха разположени малки вили.

— Искаш да кажеш, че наистина ще ми дадеш възможност за обяснение по повод на всички обвинения, които отпрати към мен? — попита го рязко и без да знае защо, се разтрепери.

— Затова реших да взема вилата на Фиона за ден-два. Там ще бъдем напълно сами — струва ми се, че и двамата се нуждаем от това. Имам да ти съобщя някои неща, а без съмнение и ти имаш — добави студено той и спря колата на кръстопът със старинен пътепоказател.

— Отдавна не съм идвал насам — Клио го изгледа учудено. Не й се вярваше, че е предприел такъв дълъг път само за да обсъдят нещата помежду си. — Фиона е в Париж. Полубизнес, полузабавление.

Ако й беше казал това преди няколко часа, щеше да се ужаси. Избяга от него, за да се спаси от тормоза, който й нанасяше. Но сега

считаше, че има прогрес, след като желаше да обсъждат отношенията си. Някаква надежда отново се роди в душата ѝ. Клио се загледа през стъклата на колата.

Скоро спряха пред ниска каменна вила с окосена морава.

— Това е убежището на Фиона. Малко е, но е уединено.

— Прекрасно е!

Къщата наистина приличаше на излязла от детска рисунка. Два реда божури очертаваха пътеката от малката градинска врата до входа. В задната част на двора имаше добре обработена зеленчукова градина.

Клио не можеше да си представи елегантната сестра на Джуд да превозва тор с количка, да копае с лопата, или да коси сено. Отгатнал мислите ѝ, той обясни:

— Един човек от селото използва градината. В замяна на това наглежда имота. Така е много удобно. Той прибира плодовете и зеленчуците, които отглежда, а тя е спокойна, че винаги наоколо се навърта някой.

Джуд се усмихна и ѝ подаде ключа. Първата истинска усмивка, откакто я завари с Фентън. Сърцето ѝ се разтуптя. Почувства се отново като влюбена глупачка.

— Влизай. Разгледай наоколо, докато вкарам колата в градината отзад. Само там има широка алея за паркиране.

Клио бавно тръгна по пътеката, като се наслаждаваше на късното следобедно слънце и свежия въздух. Животът започваше да изглежда по-красив. А колкото до техния съвместен живот, може би прогнозата не е толкова лоша. Дано!

Вратата се отвори лесно и Клио се озова направо в дневната, която също приличаше на илюстрация от детска книжка. Малките прозорци бяха закрити с червено-бели пердета, подът — застлан с килимчета. Меки, покрити с леко крещяща дамаска, фотьойли бяха подредени около открита камина. В единия край на стаята стоеше солидна чамова маса, заобиколена от четири дървени стола. Един гардероб и люлеещ се стол завършваха интериора. Фиона се беше постарала да не изменя на стила на селските къщи в този район.

Цялата вила беше солидна и функционална. Имаше само една спалня, втората беше превърната в баня. Ако всичко вървеше добре, може би нямаше да се наложи да търси второ легло, помисли Клио.

Бързо се смъкна по тясната извита стълба долу. По-спокойно! Безсмислено бе да храни големи надежди. Винаги, когато се беше опитвала да му говори, да му обясни позициите си, нещата ставаха по-лоши. И все пак се надяваше...

Джуд беше в кухнята. Куфарът ѝ стоеше на пода, до него една голяма пътна чанта, а на масата кашон с продукти.

— Ще сваля тези задушаваци дрехи — той посочи сивия си костюм. Взе куфара ѝ и пътната чанта с неговите вещи. — Харесва ли ти мястото? — в очите му отново имаше топлота, която сгря сърцето ѝ.

Усмихна му се. Приятно ѝ беше. Даже да я бе завел в най-грозната дупка, пак щеше да ѝ е приятно, ако отношенията им бяха добри.

— Обожавам такива места!

— Добре.

Той се запъти нагоре, но нещо го спря и тя видя, че за миг, само за миг, в очите му се появи някакъв страх. После изчезна, сякаш никога не бе го имало. Стъпките му се чува нагоре по стълбите.

Клио се зае с кашона на масата. Чувстваше се леко замаяна и все още притеснена. Този и следващият ден щяха да определят живота ѝ по-нататък.

Кутията беше пълна с храна, която можеше да им стигне за дни напред. Тя се разшета бързо — сложи пилето, маслото и бекона в хладилника, котлетите остави отвън за тази вечер. Все още подреждаше вече пълния хладилник, когато чу гласа му зад гърба си:

— Ще нацепя дърва. Вечерта ще е студена.

Погледна го и отново сърцето ѝ се сви. Изглеждаше както винаги великолепно. Сините джинси подчертаваха още повече стройните му крака. Ръкавите на тъмната спортна риза бяха навити до лактите и откриваха силните му мускулести ръце. Само като го погледна Клио разбра, че винаги ще го обича, каквото и да се случи.

— Не е зле да започнеш да правиш яденето. И двамата не сме обядвали — облегна се на масата и полуседнал я изгледа право в лицето. — Изглеждаш изтощена, въпреки че спа по пътя. Сигурно скърбиш около новината?

— Каква новина? — не ѝ се щеше да му обяснява, че безсънните ѝ нощи са само заради него. Изправи се бавно като затвори вратата на хладилника с коляно. — Каква новина? За какво говориш?

— Фентън се е сгодил за Ливия Хейн, дъщерята на милионера от пивоварната промишленост — усмихна ѝ се подигравателно. — Вярвай ми, те напълно се заслужават един друг.

— Не знаех — сърцето ѝ лудо заби. Усещаше пулса в ушите си.

Фентън сгоден? Това бе най-добрата новина, която беше чувала от години! Ако искаше да се ожени за милионите на онази жена, то не би направил нищо гадно, поне докато не сложат подписите си под брачното свидетелство. Явно много е работил по въпроса, затова никакъв повече не го видя. Едва ли точно в този момент би желал във вестниците да се прочете нещо за неплатени дългове и истории с други жени. Най-накрая беше спасена от Робърт Фентън!

— Не бях чула — тя внимателно отмахна кичур коса от лицето си и запази спокойно изражение.

— Така ли? Не те ли предупреди поне да очакваш отвратителна фотография във вчерашните вестници, заедно със съобщението за годеща им? Очевидно е било любов от пръв поглед — добави хладно.

Въобщо не я интересуваше каква любов е било. Ако Джуд е прав, че тази жена е лека, то не би проявила и съжаление към нея. Май наистина беше така, помисли тя като видя фотографиите във вестниците, които Джуд остави на масата.

— Мислех, че след като Фентън не е повече с теб, можем да обмислим нещата и да поговорим за бъдещето на нашия брак. Защото, повярвай ми, той няма да иска да продължи връзката си с теб, ако се е закачил за друга неомъжена наследница — с тези думи той излезе от къщата.

Това, което ѝ каза, не я ласкаеше особено, но най-малкото беше в настроение да говорят и да направят нещо, за да спасят брака им. Дано този път чуе това, което има да му каже.

Ръцете ѝ трепереха, докато миеше салатата за вечеря. Отново нервното напрежение се надигаше помежду им. Имаше нещо, което не ѝ бе ясно. Можа да разбере реакцията му, когато стана свидетел на сцената с Фентън, но не можеше да разбере нищо от по-нататъшните му действия. Не я обичаше, емоционално не беше увлечен, а поведението му на сляпа ревност ги лишаваше от възможността да направят каквато и да било крачка напред. Тя беше влюбената, тя беше наранената от неговото недоверие, тя беше оскърбената, а се налагаше тъкмо тя да направи нещо за подобряване на отношенията им.

Извади котлетите от хладилника и се послуша. Все още чуваше ударите на брадвата, сякаш Джуд се готвеше да нацепи дърва за цял месец. Тогава месото може да почака, докато малко се освежи. Точно се качваше нагоре по стълбите, когато той се появи с наръч дърва. Тя спря, като не знаеше какво да направи.

— Искаш ли да сложа месото веднага, или да се кача горе да се преоблека? — изчерви се, усетила погледът му да се плъзга по слабото ѝ тяло, облечено в джинси и риза.

Това беше намек, само намек за старата топлина, с която я гледаше някога. Сърцето ѝ се сви от любов. Всичко, всичко ще се оправи, помисли Клио.

— Така изглеждаш много добре — погледна разбърканата ѝ коса. — Но ако ще се почувстваш по-удобно, иди и се преоблечи. Само не се бави много, защото имаме да говорим.

Слава Богу! Каза, че ще я изслуша и дано бъде така. Не беше чувала този мек глас от седмици.

Тя го погледна с благодарност. Просто не можеше да скрива повече любовта си. Бързо взе душ и затършува из куфара с дрехи. Избра бежово дантелен белъо и топъл вълнен пуловер. Вечерта наистина ставаше студена. Бледозеленото ѝ отиваше. Дрехите чудесно стояха на слабата ѝ фигура. Дълбокото деколте на пуловера очертаваше лека сянка между гърдите ѝ. Тя несъзнателно се завъртя пред огледалото и опипа с ръце корема си. Още нямаше никаква следа от наедряване, но скоро ще се появи. Цялата се изпълни с любов към малкото същество, което носеше вече в себе си, и към мъжа, станал баща на детето ѝ. После бързо се обърна и излезе от стаята, въодушевена и щастлива. Ще трябва да му каже за детето по-скоро — на вечеря или даже преди това. Просто повече не можеше да чака, искаше да сподели с него чудесната тайна! Обясненията за Фентън могат да се отложат — ще трябва веднага да каже на Джуд, защото това беше най-важното нещо на света. Краката ѝ леко я понесоха надолу към кухнята.

Намръщи се като видя, че той почти е приготвил котлетите. Дано не се разсърди, че се е забавила. Освен това искаше тя да приготви яденето — знак за любовта ѝ! После, усмихвайки се на собствената си глупост, се отправи към стаята, като душеше апетитната миризма от

скарата. Джуд режеше хляб и също ѝ се усмихна, макар и по-сдържано.

— Изглеждаш много добре — плъзна поглед по приятния ѝ тоалет. — Но не мога да чакам повече. Пропуснах и закуската сутринта.

— Да ти помогна ли?

Изведнъж тя се почувства някак плаха и въздъхна с облекчение, когато той поклати отрицателно глава. Един тъмен кичур беше паднал на челото му и му придаваше смешен малко разбойнически вид. Тя отново се развълнува.

— Не. Всичко е готово. Ще ядем в дневната. Иди да налееш вино. Тук няма място за двама ни. Вземи и хляба със себе си.

Вече нямаше значение с какъв тон ѝ говори. Нищо не се беше променило в съзнанието му, имаха още много да говорят, включително и за бъдещето им. Но тя знаеше, че всичко, всичко ще бъде наред.

Джуд беше застлал покривка на червени и бели карета, в тон с пердетата. Светлината на огъня и слабата светлина от единствената лампа в стаята правеха атмосферата уютна. Небето отвън бе станало аметистовосиньо. Клио сложи хляба в една купа до салатата и се усмихна на грижливо подредената маса — чаши за вино, свещ в малък порцеланов свещник с формата на роза. Беше си направил труда да подреди всичко много красиво. Все още усмихната, тя запали свещта, наля вино, взе чашата си и отиде до прозореца. Първите звезди се бяха появили на небето, вечерните сенки се сливаха в тъмна пелена. Да, още до утре сутринта всички техни проблеми ще отпаднат и те ще започнат истински семеен живот, който ще има реално значение за нея, а може би някога и за него.

— Ела да вземеш това — гласът му зад гърба ѝ я изплаши, тя подскочи и почти разля виното си.

На слабата светлина в стаята чертите му изглеждаха по-меки, устните — по-нежни. Само очите му оставаха непроницаеми.

Котлетите бяха чудесни, но тя изгуби апетит, докато го гледаше как поглъща своята храна. Искаше да му каже за детето, не можеше повече да мълчи. Щеше ѝ се той да сподели радостта ѝ. Не, не радостта, а дълбокото ѝ щастие.

Джуд по-рано беше говорил за деца. Сега неговото дете растеше в нея, плът от нейната плът. Искаше да сподели чудото с него.

— Джуд... — от нервното напрежение гласът ѝ прозвуча висок и тънък. — Ще имаме дете! Бременна съм.

Не знаеше каква реакция би трябвало да се очаква при такава новина. Но във всеки случай най-неочаквано за нея лицето му остана затворено, очите — с някакъв безличен празен израз. Не можа да разбере и кратката болка, която прониза за миг цялото му същество. А после леко отмести чинията си ѝ отчуждено произнесе:

— Поздравления. Но ще ме извиниш, аз не мога да споделя с теб твоя трогателен ентузиазъм. Как мога да съм сигурен, че детето е мое, а не на Фентън?

В този миг нещо у нея угасна — надеждата. Цялата ѝ надежда. Тя се бе борила храбро с всички трудности дотук. След тези думи, надеждата ѝ издъхна. Остра болка стегна сърцето ѝ. Това беше краят.

— Върви по дяволите! — тихо каза тя.

Неописуемата болка я разкъсваше.

Джуд я погледна още веднъж, бутна назад стола си и стана. Преди да излезе само тъжно каза:

— Вече съм там — в ада.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джуд спря колата пред дома им. От лицето му не слизаше ледената маска, която се появи, след като Клио му съобщи за бебето.

— Ще те оставя тук, за да паркирам колата — това беше единственото нещо, казано от вилата на Фиона до тук.

Думите му отекнаха тежко в съзнанието ѝ.

— Клио — чу тя до себе си, докато откопчаваше предпазния колан, — нека Мег да премести вещите ми в стаята за гости.

Логично, след като с техния брак бе свършено.

— Мислех, че ще поговорим. Нали затова отидохме във вилата. Разчитах, че ще ми бъде позволено да обясня нещата веднъж завинаги — без да го поглежда, каза тя.

— Всичко се промени, след като ми съобщи, че си бременна — с крайчеца на околото си видя как ръцете му стиснаха кормилото, така че кокалчетата му побеляха. Но Джуд продължи с равен тон: — След като Фентън изчезна от сцената, мислех, че можем да съберем парчетата, да направим нещо за нашия брак — колкото и изкуствено да бъде то. Всеки път като погледна детето ти, ще се питам дали е мое, или негово. С такава лъжа не мога да живея.

— С Фентън никога не сме били любовници! — Клио изрече много бързо тези думи, за да не я прекъсне отново, макар да знаеше, че всичко е свършено.

— Не ме лъжи! Няма смисъл — уморено се отпусна Джуд.

Тя също се чувстваше уморена — уморена и съсипана. Бавно слезе от колата. Краката ѝ я отнесоха към кухнята, където Торнууд чистеше сребърните прибори, а Мег режеше зеленчуци за супата.

— О, мадам! Не ви очаквахме днес! — тя притисна ръце до гърдите си. — Какво става, изглеждате като призрак! Добре ли сте, мадам? Много сте бледа.

— Добре съм — автоматично се усмихна Клио. — Искан да ви се обадя, че сме отново вкъщи.

Опита се да се държи сякаш все още бяха едно цяло. Но този път всичко бе свършило. Дори когато се отнасяше с нея презрително и с омраза, пак в отношението му имаше дълбоко болезнено чувство. Сега нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Торнууд предложи да направи кафе.

— Не, благодаря. Няма да пия. Но може би господин Мескал би желал.

Тя тихо напусна стаята. Семейство Торнууд бяха женени отдавна. Бяха израснали заедно. Не можеше да си представи единия без другия. Биха ли разбрали те трагедията на този кратък брак? За тях любовта и женитбата бяха удобно, спокойно и лесно нещо.

Разбира се, няма да накара Мег да премества вещите му. Сама ще свърши тази работа като някаква форма на самоизтезание. По странна ирония на съдбата сега се случва това, което тя искаше. Само преди няколко дни Клио бе пожелала да спи отделно — поне докато се съгласи да я изслуша. Тогава обаче за нея имаше надежда, че в един момент безпочвените подозрения ще отпаднат и отношенията им ще бъдат възстановени. Днес тази надежда угасна и това прехвърляне на костюмите и ризите му в другия гардероб беше краят на тяхната връзка.

Нямаше сили дори да се разплаче. Последната ѝ воля за борба я напусна вчера вечерта. Джуд я предупреди да опакова веднага багажа си, защото потеглят обратно много рано на другия ден. После стана и напусна вилата.

Не се прибра цяла нощ. Тя се сви на кълбо в леглото и не мигна до сутринта. На разсъмване го чу да влиза и се смъкна по стълбите, като влачеше куфара си. Той ѝ хвърли празен поглед, дълбоки бръчки се бяха врязали около устата му. Изглеждаше остарял. Дълбока тревога трепна отново в душата ѝ.

— Джуд, седни. Нека ти направя закуска, и нека, за Бога, нека поговорим. Нещата не са такива, каквито ги мислиш...

— Остави това — той се дръпна настрана. — Не искам закуска. Нищо не може да се промени.

Оттогава мълчеше, сякаш тя не съществуваше повече за него. Вероятно беше така, мислеше Клио, като прехвърляше последните ризи в чекмеджето на дрешника в стаята за гости. Никога не се беше преструвал, че я обича. Сигурно сега горчиво съжаляваше за сторената

грешка с тази женитба. Не му оставаше нищо друго, освен да я прогони от своя живот.

— Това ли е всичко? — беше влязъл тихо в стаята. — Щях да ти помогна, ако знаех, че няма да повикаш Мег.

Клио вдигна мълчаливо рамене. Не знаеше какво може да му каже. И какво ли би могла в тази ситуация? Няма да коленичи и да го моли да я изслуша. Поне гордост ѝ беше останала, ако не друго.

Той започна да съблича ризата си. Тя се отправи към вратата.

— Ще взема душ и ще се преоблека. Няма да се върна за вечеря, така че не ме чакай. Би ли предала и на Мег?

Тя се отправи към своята стая. Ще поспи, а утре ще помисли какво да прави — да постъпи като него или да продължи безсмислените усилия за съвместен живот.

Но нито съня, нито работата на другия ден не ѝ помогнаха да намери решение за бъдещето. Дните ѝ така се завъртяха, че нямаше сили и воля нещо да промени.

Всяка сутрин, след самотна закуска, Торнууд я откарваше в офиса и я прибираще в шест. Вечер работеше къщи, разтворила документацията на голямата маса в дневната. После отново самотна вечеря, която се насилваше да изяде, заради детето. Понякога Джуд идваше на вечеря, а после се затваряше в кабинета си цялата вечер. Почесто обаче напускаше дома. Не казваше къде отива или какво прави.

Клио не го питаше.

В края на краищата вече не я интересуваше.

Помежду им не съществуваха никаква връзка, нито дори гняв. В очите на Мег се появяваха въпроси. Един ден щеше да се наложи да им отговори. Икономката обичаше и двамата, особено Джуд. Дори и да не бе усетила ледената атмосфера, а тя не бе сляпа, знаеше много добре, че спят в отделни стаи, че Джуд напуска къщата сутрин преди осем и рядко се връща преди полунощ.

И какво щеше да ѝ отговори? Немислимо бе да ѝ обяснява цялата безумна история и това, че според Джуд, детето не е негово!

Мисълта за детето най-накрая събуди у нея притъпените ѝ сетива и волята ѝ за промяна. Беше се надявала да направи брака си щастлив, да го накара да я обикне. Но тази надежда вече не съществуваше и би било много глупаво да мисли, че отново някога ще я възроди. Сега трябваше да мисли за детето. То не можеше да расте в къща, където

родителите не се поглеждат, рядко се срещат и разменят по една-две думи на седмица. Трябва да се разведат или поне да се разделят. Ако той не се съгласи, тя сама ще се премести.

Реши да го изчака тази вечер. Очевидно беше казал на Мег, че ще отсъства за вечеря. Доколкото разбра, беше се връщал и излязъл отново.

Някъде около два през нощта външната врата се хлопна. Клио чу тежки стъпки, сякаш беше много уморен или пиан.

Само преди един ден би посрещнала всичко това с уморено безразличие. Сега обаче чувстваше сили да се пребори още веднъж, този път за спокойствието на детето си. През всичките часове докато го чакаше, лицето му, сурово, недоверчиво и непроницаемо, беше преминавало през съзнанието ѝ. Но щом го видя да влиза в антрето, откри, че въпреки всичко отчаяно обича това лице. Любовта ѝ просто не можеше да умре.

С несигурни стъпки Клио пристъпи към него и уморено прокара ръка през косата си.

— Трябва да говоря с теб.

— Сега? — видя тъмните кръгове под очите му, бръчките около устата, брадата, набола по бузите.

— Да. Не мога да чакам.

Обърна се и се върна обратно в дневната. Очакваше да откаже разговора и да се качи в стаята си. Изглеждаше много изтощен. Но той тръгна след нея като развързваше вратовръзката си. Отиде до барчето и си наля бренди. За пръв път Клио си зададе въпроса къде ли прекарваше вечерите си и с кого. Предпочиташе да не се пита. В главата ѝ се въртяха образи, за които не искаше да мисли. Чувството на ревност добавяше още една мъчителна болка към цялото ѝ нещастие.

— Е? — зададе ѝ въпроса равнодушно, сякаш беше най-незначителното нещо, с което се срещаше.

После бързо изпразни чашата си.

— Трябва ли да пиеш толкова много?

Джуд леко вдигна вежди, като че току-що я бе забелязал. Обърна се и отново си сипа.

— Започваш да се интересуваш какво е полезно за мен?

— Не! — отговори му на един дъх. — Не се интересувам! Не вече. Но се интересувам ето от какво... — пое дълбоко въздух и се

овладя. Безсмислено беше да влага каквито и да било емоции. Не искаше той да разбере как отново започваше да я боли за всичко, което се случи между тях. — Повече не можем да продължаваме така. Този брак няма никаква стойност. В къщата цари мълчание, ти рядко говориш. Почти не се връщаш вкъщи. Не казваш къде ходиш. Това не е атмосфера, в която може да се отглежда дете.

Тя седна, безсилна да стои повече на крака, и го погледна с безкрайно уморени очи.

— Ах, да, детето — Джуд леко плъзна поглед по нея, сякаш да се увери, че го носи в себе си. — Да не забравяме детето.

Той отиде до камината. В гърлото ѝ се стегна топка, като чу студените му горчиви думи:

— Ще приема детето. То ще носи моето име, независимо от това дали е на Фентън, или мое. Но в замяна, ще се откажеш от развод за няколко години. Ще можем отново да обсъдим това след време.

Клио замръзна на мястото си. Струваше ѝ се, че направо ще се разпадне на парчета. Искаше да остане негова жена още няколко години, за да запази благоприличие. А как ще се чувства тя, уловена в капана на този ужасен брак?

Джуд продължи, сякаш бе обмислял дълго нещата:

— По-разумно би било да живеем съвсем отделени. Ако не се виждаме често, няма да има напрежение и това ще бъде по-добре за детето. Естествено, ще плъзнат слухове. Но бихме могли да обясним решението си така — според нас по-добре е детето да се отглежда в провинцията. — Джуд продължи с назидателен глас: — Ако оставиш всичко в мои ръце, мога да уредя нещата. Фиона спомена, че на около миля от нейната вила се продава някакво имение. Ще проверя какви са възможностите да го купим.

Тя имаше чувството, че се задушавя. Сякаш току-що бе получила смъртната си присъда.

— Направи го — макар че не можеше да живее с него, животът ѝ беше немислим без него.

Сълзи напиреха в очите ѝ. Но не искаше да ги пролива пред студеното отчуждено същество, в което се бе превърнал мъжът ѝ. Изправи се и с несигурна походка се отправи към вратата. Килимът ѝ се струваше безкрайно дълъг, а стаята — отчайващо далече.

Той ѝ отвори вратата и проговори:

— Ще уредя нещата, колкото се може по-бързо. Разбира се, ще те уведомя, за да можеш да огледаш имота, който намеря за подходящ.

Думите, които изричаше, звучаха повече като словесно мъчение, отколкото като разумно решение на този труден проблем. Тя впи изтерзаните си очи в красивото му лице и изведнъж някаква изгаряща омраза я обзе. Джуд продължаваше:

— След като се установиш, ще се постарая да идвам от време на време.

Тя изправи рамене и изсъска като разярена котка:

— Няма нужда да си губиш времето! Не бих те пуснала и до вратата! — мина бързо покрай него с изправена глава и пламтящо от обида лице.

Това въобще не приличаше на цивилизована раздяла! Свършено е! Няма да има повече скръб и съжаления. Докато говореха Клио долови лека екзотична миризма на фин дамски парфюм по дрехите му и това направо я вбеси. Затова избухна толкова остро и реши да сложи точка.

Той така и няма да разбере каква страхотна ревност събуди у нея към жената, чиито прегръдки беше напуснал само за да дойде и да ѝ каже, че смята да намери някаква дупка, за да я погребее жива. Значи затова не желаше да чуе никакви обяснения. Всичко беше един коварен план, за да се отърве от нея като ѝ прехвърли вината. Нищо чудно, че не искаше развод — с една съпруга зад гърба си, ще може да въздържа любовницата си от прекалено големи искания!

В яростта си изтича енергично по стълбите и захлопна вратата на стаята си. Няма да позволи да я запраца в провинцията само за да може да върти любовните си истории с разни красавици тук!

— А, ето те и теб! Мег каза, че правиш слънчеви бани.

Клио отвори очи и видя Фиона да се приближава през безупречно поддържаната тревна площ откъм задната страна на къщата. Градината беше гордост на Торнууд. Всяко растение той отглеждаше с любов като родно дете и беше успял да сътвори истинско райско кътче тук, в сърцето на големия град.

— Не, не ставай — махна ѝ Фиона и поседна на тревата до шезлонга на Клио. — Настанила си се удобно. Поздравления за

голямата новина! Как се чувстваш? — големите ѝ сини очи, същите като на Джуд, се спряха на фигурата ѝ. — Малкото май те мъчи, а?

— Ах! — вероятно Джуд ѝ беше съобщил, че е бременна. Дали ѝ е разказал и за Фентън? Като се проклинаше, задето се изчерви на последната мисъл, Клио си даде вид на разсеяно отпусната. — Да, малко.

Това изобщо не беше истина. Детето на Джуд не ѝ създаваше проблеми, а дори и да беше така, тя не би се оплаквала. Та нали само то ѝ бе останало! Детето значеше за нея повече от работата ѝ, повече даже от Джуд. При мисълта за мъжа си Клио стисна устни. Вече го беше извадила от живота си. Той бе зъл и жесток и по-добре, че всичко свърши.

— Как мина пътуването до Париж? — опита се внимателно да смени темата, но Фиона очевидно не искаше.

— Добре. Но не си жертвах свободния ден, за да говорим за това — тя смъкна жакета на сивия си памучен костюм и топлото слънце погали голите ѝ ръце. — Джуд ми каза, че работиш прекалено много. Радвам се, че поне днес почиваш.

Думите на Фиона я изненадаха: не мислеше, че той въобще забелязва какво прави.

— Днес не ми се работи. Може би ще свърша нещо у дома следобед.

Това беше истина. Едва ли би могла да издържи компанията на Люк в офиса тази сутрин.

Ревността я мъчи цяла нощ, а на разсъмване най-сетне реши, че е крайно време да постъпи като него — да скъса всички връзки и да поеме сама своя път.

— Съобщи ми, че търсиш някаква къща в провинцията — удобно място за отглеждане на детето — бавно произнесе Фиона.

Клио я попита с пресъхнали устни:

— Кога го видя?

Дали ѝ е казал, че бракът им е мъртъв? Двамата бяха много близки.

— Снощи. Дойде във вилата, където отдъхвам от лудницата по парижките модни къщи. И резултатът беше, че никога в живота си не съм била по-натоварена — погледна я открито с пронизвателните си

очи. — Слушай, имам да ти казвам много неща. Страшно съм жадна. Да поръчам ли на Мег да ни направи по едно студено питие?

— Извинявай... Сега ще...

— Аз ще направя. Седи и почивай! Това е заповед! — снаха ѝ я спря да не скочи да приготвя напитките.

Клио се намръщи и погледна объркано Фиона.

— Този парфюм... Снощи от него ли си беше сложила?

— Разбира се — Фиона я изгледа подозрително, сякаш не беше в ред. Сетне очарователно се усмихна. — Това е единственият парфюм, който използвам. Правят ми го специално в Париж. Харесва ли ти? Има едно място, където комбинират аромати по индивидуални поръчки. Струва маса пари, но си заслужава!

Тя изтича по стъпалата към терасата и изчезна в къщата през отворените остъклени врати на кабинета на Джуд.

Клио седна на тревата, подпряла глава на коленете си. Изпита безкрайно голямо и много глупаво облекчение, което я остави буквално без сили.

Джуд не е бил при жена миналата нощ. Парфюмът, който усети по дрехите му, беше същият, на който днес ухаеше сестра му. Всичко това едва ли вече имаше значение. Но странно, тя се чувстваше по-добре. Същевременно отпаднаше причината да бъде зле настроена срещу него и отново болката и мъката по загубата ставаше непоносима.

— Ето напитките — Фиона се появи с две високи чаши в ръце. — Пресен лимонов сок с лед — подаде ѝ едната чаша и седна до нея. Жадно изпи сока си и едва когато свърши, остави чашата и я погледна сериозно. — Смятам да се намеся, при това, без да се извинявам. Има нещо страшно нередно между теб и Джуд, и — недей да избухваш, защото от това по-добре няма да стане — искам да разбера истината.

Клио едва не разплиска чашата си. После бавно я остави и погледна Фиона право в очите.

— Какво точно ти каза той?

Стомахът ѝ се сви на топка. Фиона беше добре настроена, но без да иска бъркаше в отворена рана. Никакво вмесване от нейна страна не може да промени каквото и да било!

— Нищо. Но не беше нужно да ми казва. Пристигна във вилата около девет часа и изглеждаше ужасно. Остана кажи-речи до един,

макар да му намеквах, че ми се спи. И някъде към края на доста скучния разговор, изведнъж съобщи, че търси някакъв имот в провинцията за теб. Искала си, щом се роди детето, да му дадеш възможност да играе и тича на воля по поляните. Споменах му за Дийн Плейс, един имот недалеч от вилата ми, който в момента се продава. Джуд сметна, че това е добра възможност — ще мога да ти правя компания през уикендите. Клио, аз не съм глупачка. Още когато ми каза за бебето, нещо ми подсказа, че нещата не са наред. Съобщи ми новината без никакъв ентузиазъм — нямаше гордост, въодушевление, нищо. Каза го като че ли си поръчала нови тигани за кухнята. А що се отнася до селската къща, където да се усамотиш с детето — това е направо безсмислено. Даже аз, дете нищо не разбирам от бебето, знам, че трябва да минат години, преди на детето да му е нужно да тича по ливадите, да се катери по дървета и да лови риба в потока. Къща в провинцията е нещо много хубаво за края на седмицата и за ваканциите, но за бременна жена, а после и за млада майка с дете на ръце — не! Нищо не успях да разбера от брат си — мълчеше като риба. Затова дойдох при теб. Това, което виждам, не е много утешително. Клио, кажи ми какво става?

Но Клио не можа да ѝ отговори. Думите не излизаха от устата ѝ. Много ѝ се искаше да се усмихне и да ѝ каже нещо успокоително. Че съвсем разумно двамата с Джуд са решили да направят покупката и че между тях нищо лошо не се е случило. Но не успя. Освен всичко друго, любовта ѝ — дълбока и силна — не ѝ позволяваше да гледа равнодушно. Много я болеше. През целия си живот беше получила малко нежност и привързаност. Сега, когато за пръв път срещна истинска обич, не можеше да я заменя с лъжи.

— Много държа на Джуд — тихо каза Фиона и съчувствено погледна тъмните кръгове под очите ѝ. — Когато за пръв път ви видях заедно, разбрах, че сте родени един за друг. Знаех, че много рядко жена ще може да покори сърцето му. Радвах се, че най-накрая я е намерил.

Думите на Фиона я покъртиха. Никога не бе покорявала сърцето му. Само привлече интереса му с акциите в компанията си и с това, че не се интересуваше от парите му. Той искаше наследник и точно тогава дойде нейното предложение.

Клио избухна в неудържим плач. Фиона обгърна с ръце слабите ѝ рамене. Като хлипаше и цялата се тресеше от болезнено ридание, тя

успя да ѝ разкаже ужасната трагична история на краткия им, бурен и несполучлив брак.

— Значи този подлец те е изнудвал, а този твърдоглав глупак, брат ми, не е искал да те изслуша? — Фиона махна кичур коса от зачервеното ѝ лице. — Горкото момиче!

— Моля те, обещај ми да не казваш нищо на Джуд!

— Някой трябва да го накара да изслуша истината! — стисна устни тя. — И двамата сте възпитани, умни хора, но що се отнася до чувствата, и у двамата няма капка здрав разум да направите решителната крачка!

— Моля те, Фиона! — Клио сграбчи отчаяно ръката ѝ. — Не разбираш ли, дори и да му кажеш истината сега, това нищо няма да промени. Права си, можехме да започнем добре, надявах се, че с времето ще се привърже към мен... Той никога не ме е обичал, това просто беше един брак по разум. Нещата тръгнаха лошо, още преди някакво чувство към мен да се появи. Започна да ме презира за това, което мислеше, че става между мен и Фентън. Разбираемо е от негова страна. Не ме е обичал и не е виждал причина да се усъмни в очевидното. И аз имам гордост — не можех да стоя, да плача пред него и да го карам насила да ме изслуша. Може да ти се стори странно, но имах чувството, че той би трябвало да ме попита какво се е случило, или най-малкото да покаже желание да чуе това, което исках да му кажа — тя вдигна уморено рамене. — Смятах, че ако поне малко съм започнала да знача нещо за него, той би трябвало да иска да разбере случилото се. Но Джуд не пожела това — той само ме намрази още повече. Беше направил грешка с тази женитба и сега просто иска да ме махне от живота си. Ако погледнеш от негова страна, ще разбереш, че няма път назад. Времето, когато е мислил, че мога да бъда майка на децата му, вече е отминало. Той иска да скъса с всичко това. Обещај ми, Фиона — стисна по-силно ръката ѝ, — обещај, че няма да кажеш и дума! Може да се почувства неудобно от истината — и каква полза от това? Дотук имаше твърде много недоверие и омраза в този брак. Не би могъл да започне отново. Ако Джуд поне малко ме обичаше, може би щеше да има някаква надежда. Но не е така. И за двама ни е по-добре да се разделим. Нали обещавах, няма да му говориш...

Фиона се изправи с изопнатото лице.

— Ако точно това искаш да чуеш, и то ще те успокои, тогава добре, скъпа. Обещавам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Подробните данни за имението са вътре — той ѝ подаде голям плик и закопча колана на седалката. — Ако искаш, погледни ги, докато пътуваме.

— Благодаря — едва чуто произнесе Клио.

Колата потегли по тихите улици на Лондон в ранната утрин. Пръстите ѝ конвулсивно стискаха плика. Какво значение имаше къщата, която щяха да купуват? Не я интересуваха никакви данни.

Денят се очертаваше хубав. Слънцето вече напичаше през прозореца от нейната страна. Джуд беше сложил сиви джинси и черна блуза. Беше напрегнат. Не по-спокойна беше и самата тя. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел, сетивата ѝ регистрираха всяко негово движение, всяко вдишване.

До миналата нощ не бяха се виждали. Бе отсъствал от къщи няколко дни. Не знаеше дали е в командировка, пък и не го попита. Едва вчера вечерта се приближи до нейната врата и учтиво почука. Тя седеше в леглото си и гледаше с невиждащ поглед пред себе си. За кой ли път се опитваше да обмисли бъдещето — къде да отиде и кога да го направи.

— Взех ключовете от Дийн Плейс — каза ѝ с равен чужд глас. Беше отслабнал. — Утре ще те закарам да го видиш. Можем да тръгнем рано сутринта. В осем часа? — с тези думи затвори тихо вратата след себе си, така както беше затворил живота си за нея.

Само преди три дни би му изкрещяла да върви по дяволите, че тя сама може да намери своето място, че няма нужда от неговата помощ. Но след мъчителния разговор с Фиона беше размислила. Безсмислено беше да се бори. Връзката им бе приключила. Това беше краят на един епизод от живота ѝ. Трябваше да приеме нещата такива каквито са, колкото и тежки да са. Нямахше защо да усложнява положението.

Що се отнася до Дийн Плейс — е, добре — ако е достатъчно усамотено, то тя и детето можеха да живеят там, както и на всяко друго място. Поне Фиона ще им прави компания през уикендите.

Инстинктивно харесваше сестрата на Джуд, а и тя знаеше всичко за този съсипан брак. Няма да се налага да се преструва пред нея. Тя беше на нейна страна и това бе малка утеха.

Клио въздъхна тежко, унесена в тъжните си мисли.

— Скоро ще свърши всичко това, Клио — долови въздишката ѝ той.

Тя бързо го погледна. За какво говореше? За пътуването или за болезнения фарс, в който се превърна семейния им живот? Не го попита, само затвори очи и ги отвори едва, когато колата спря и моторът изгасна.

Пред тях стоеше желязна порта, окачена на солидни каменни пилони.

— Ще отворя вратата — обади се Джуд.

Клио се измъкна от колата и затвори вратата след себе си.

— Искам да повървя — мина покрай него, без да го поглежда.

Желязната порта се отвори с тежко скърцане.

Да, ще огледа къщата и ако ѝ хареса, ще я купи. Бързо ще се премести тук, ще инсталира компютърна връзка с офиса на „Слейд Секюрити“ и ще работи оттук. И двамата не желаеха развод точно сега. Едва ли ще се омъжи повторно, а колкото до това да бъде свободна — никога няма да бъде, защото винаги ще го обича. Да обичаш, да мразиш — беше все едно и също. Като свърши този ден, вероятно повече няма да го види, или поне няма да се срещат толкова често. Едва ли би поддържал редовна връзка с нея, след като искаше да се освободи, колкото се може по-скоро.

Дийн Плейс беше неголяма солидна къща. Градините изглеждаха запустели и обрасли, но сградата беше здраво строена. Прашният под глухо отекуваше като във всички празни къщи. От първия етаж се откриваше приятна селска гледка — ливади, дървета, ниски хълмове. Тук можеше да се чувства спокойна.

— Какво мислиш? — Джуд беше влязъл след нея.

Тя се изпъна. Повече нищо не можа да види. Обърна се към него, на устните ѝ се появи вяла усмивка.

Той се оказа по-близо, отколкото очакваше. Ръката ѝ неволно докосна неговата и от шока, тя се спъна. Той я подкрепи, но Клио бързо се отскубна. И най-лекото му докосване я напрягаше, срещу това не можеше нищо да направи.

— Харесва ми. Ще уредя всичко. Няма нужда повече да си правиш труда.

Искаше да свърши с формалностите още сега. Това място щеше да бъде убежище, където да ближе раните си.

— Не е ли прекалено изолирано за теб?

Хвърли му тежък поглед. Всичко у нея плачеше. Джуд изглеждаше уморен, отслабнал. Тя сви устни.

— Не се тревожи за това — нямаше да бъде самотна: имаше своята работа, а по-късно и детето.

Бързо се отправи към вратата, но гласът му я спря:

— Мразиш ме, нали?

— Да!

Произнесе го светкавично и яростно. После прехапа устни. Този човек объркваше чувствата ѝ — мразеше го и го обичаше едновременно. Повече не можеше да издържа страшното напрежение. Трябва да се махне оттук, да подиша малко свеж въздух!

Изтича през стаята и почти се спъна по стълбите към градината. Той извика нещо след нея и само с два скока я настигна, като я сграбчи за раменете.

— Малка глупачка! Можеш да паднеш, да се пребиеш, да убиеш детето!

Цялата разтреперана, тя му върна гневния поглед, като рязко се дръпна назад и се освободи от ръцете му.

— И това ще те устрои най-добре! Два омразни товара изчезват изведнъж! Точно което искаш! Какво те е грижа?

— По дяволите, грижа ме е! — отново я сграбчи той. — Страшно ме е грижа какво ще стане с теб и детето ми!

Стъписана, Клио примигна срещу него. Или бе чула това, което на нея ѝ се искаше да чуе, или той самият в гнева си бе направил грешката. Ръцете му още я държаха, усещаше изгарящата им топлина. Беше много близо до нея — толкова мъжествен, толкова любим!

— Наистина ли чух това, което ми се стори, че чувам? — язвително го попита. — Наистина ли приемаш детето за свое?

— Да! — твърдо отговори той.

Тя го изглежда недоверчиво. Дали най-накрая е решил, че може да ѝ вярва? Наистина ли е държал на нея и ѝ е простил? Надеждата, която смяташе, че е угаснала, започна бавно да се възражда. Трябва да е

страшна глупачка, за да го иска отново. Беше ѝ причинил непоносима болка. С любовта човек не може да си играе.

— Не те осъждам, че ме мразиш.

Лицето му беше побеляло, хапеше долната си устна. Протегна умолително ръце към нея — нещо, на което не вярваше, че е способен. После се отстрани и се загледа през вратата към осветената от слънцето поляна.

— Нямам право да очаквам от теб да приемеш извиненията ми. Искам само да ми повярваш, че страшно съжалявам — за всичко — Джуд я погледна с измъчени очи. — При тези обстоятелства, ще ти дам развода. Това е най-малкото, което мога да направя — един мускул нервно играеше на челюстта му. Той се отправи към вратата. — Ако искаш да огледаш наоколо, ще те чакам ей там.

Умът ѝ не можеше да проумее думите му. Джуд говореше безсмислици! Решил е най-сетне, че греши за нея и че детето е негово — даже се извинява! И въпреки това иска да се разведе?! Преди няколко дни, когато я мразеше и презираше, не даваше да се говори за развод през следващите години!

Той се отправи към малката каменна пейка в градината. Тя изтича след него, краката ѝ се заплитаха в бурените по пътеката. Джуд чу стъпките ѝ и се обърна към нея объркано.

— Не оставяй всичко така! — Клио не можеше да разбере нарочно ли се правеше, че не я разбира.

— Не се тревожи. Според търговските агенти къщата е солидна. При всички случаи ще прегледаме документацията. Градината не ме интересува, затова ще почакам тук — той седна и затвори очи.

— Не говорех за къщата, по дяволите!

Той бързо я погледна.

— Клио, ако имаш нещо да кажеш, кажи го.

— Говорех за развода.

Седна до него с разтуптяно сърце. Знаеше, че няма на какво да се надява, и все пак... Каза, че се интересува от нея и детето...

— Ще отнеме време, но ще се заема с нещата още от утре — говореше ѝ кротко като на нетърпеливо дете.

Тя тръсна глава. Явно изопачаваше всяка нейна дума.

— Искам да кажа, че не е нужно да има развод, нали?

— Каква си ти? Мазохистка? — той подскочи от мястото си, тялото му бе изпълнено с напрежение, което не можеше да си обясни. — Това е единственото нещо, което може да се направи. Фиона ми каза как Фентън се е опитвал да те изнудва. Каза ми какво действително се е случило... — той удари с юмрук по ръката си. — О, Боже! Ако го видя, ще го убия!

— Фиона ти е казала? Тя ми обеща...

Неспазеното обещание нямаше вече никакво значение. Тя бе помислила, че най-накрая е решил да ѝ повярва, защото значеше нещо за него.

— Да, знам. Наистина ми каза. Ти не я познаваш добре. Тя винаги мисли самостоятелно и би нарушила обещание много лесно, ако е убедена, че е за добро. Защо не ми каза какво в действителност се беше случило между теб и Фентън?

— О, Господи! — Клио зарови лице в ръцете си, на границата между плача и истеричния смях. — Защото не искаше да слушаш! — изгледа го яростно. — Фентън се опитваше да ме изнасили, когато ти влезе. А ти започна с гадни, обидни обвинения!

— Съжалявам! — той се стовари тежко до нея.

С крайчеца на окото си видя, че ръцете му трепереха. Но бързо се овладя, наведе се напред и се облегна на коленете си, почти успокоен.

— Както ти казах, всякакви извинения от моя страна са неподходящи. Единственото нещо — след като направих живота ти непоносим — е да се съглася с желанието ти за развод.

Клио го гледаше в лицето и ѝ се искаше да го разтърси с все сила. Тя поиска развод в момент на отчаяние, като изход от ужаса, в който живееше. Нима не разбираше, че разводът е последното нещо, което желае на света! Та тя го обича, носи в себе си детето му, той е неин съпруг, за Бога!

Не можеше да му каже всичко това. А и дали след толкова страдания ще живеят добре? Не знаеше, но много искаше да опитат. В този случай гордостта просто нямаше място! Мислите несвързано се въртяха в главата ѝ, когато чу хладните му думи:

— Ще искам да се виждам с детето, разбира се, при определен режим. Нали няма да създаваш трудности в това отношение?

Изведнъж тя разбра. Истината направо я потресе. Скочи бързо на крака.

— Не, няма! — изправи се гордо и го изгледа със замръзнало лице. — Вече имаш всичко, което искаше, нали? Дете за наследник, акциите — защо ти е повече съпруга? — завъртя се бързо и тръгна: — Ще огледам градините наоколо. Докато седиш тук и пресмяташ печалбите си!

Значи това беше! Всичко стана отвратително ясно. Вече е мислил за деца, когато му направи предложението. Не защото особено обичаше децата, а защото имаше нужда от наследник. И ето тя идва — представителна, интелигентна и като добавка му носи акции на „Слейд“. Те са били решаващи в случая. Вече ги има, наследникът се очаква, тогава каква полза би имал от съпругата си?

Сълзите се стичаха по страните ѝ, заслепяваха я. Вървеше и се спъваше между храстите, без да знае къде отива и какво прави. Чу гласа му зад себе си.

— Клио! — една ръка я хвана за рамото, другата я обърна към него. Той обхвана с длани лицето ѝ и започна да трие сълзите ѝ. — Толкова ли много значи това за теб?

— Кое? — двамата бяха майстори на взаимното неразбиране.

— Разводът. В края на краищата, ти го искаше. Аз ти дължа поне това.

Тя ядосано се дръпна, очите ѝ шареха наоколо за бягство. Само че той беше блокирал единствения път за излизане от храсталаците.

— Ти го искаш! Имаш вече всичко, каквото искаш — наследник, който ще се появи, дялове...

— Пак тези глупави дялове! По дяволите дяловете! Вече съм направил необходимото да ти ги върна обратно. Имам достатъчно свои, за да не се налага да се съобразявам с така наречения борд на директорите. А Люк! Господи, пази ме от Люк! Само ти и детето ме интересувате! Исках само да ти помогна да се справиш с онази бъркотия там. Мислех, че може би ще имаш нужда от мен.

Клио го гледаше неразбиращо и потрепери, когато чу горчивите му думи:

— Но ти никога не си имала нужда от мен, нали? Интересувах те само като име в документа за женитба! Не те обвинявам за това, беше достатъчно честна да ми кажеш защо се омъжваш за мен. Аз правех

грешки през цялото време — сви устни в знак на презрение към самия себе си. — Страхувах се да те питам защо ти трябва парите. Прекалено сляп бях, за да видя отвъд онова, което се изпречи пред очите ми. А в началото, прекалено самоуверен за глупавия ми план за компанията!

— Какъв план? — тя пристъпи към него, но той се дръпна и нервно погледна часовника си.

— Вече няма значение. Повярвай, Клио, нищо повече не можем да си кажем, нищо полезно! Време е да тръгваме, ако си огледала всичко.

Джуд се отдалечи през обраслата с бурени ливада, а тя продължи да гледа след него. Много от това, което ѝ каза, нямаше никакъв смисъл. Можеше да решава доста сложни финансови задачи, но не разбираше какво става в душата на този човек! Разбра, че ако не го спре сега, той никога вече няма да се обърне назад. Щеше да се затвори в себе си и тя никога нямаше да разбере загадката, която представляваше нейният съпруг.

— Джуд! — изтича след него и го настигна пред колата.

— Готова ли си?

— Не! — хвана ръката му и почти изхлипа от напрежението, преминало през сетивата ѝ при физическия допир.

Той я погледна леко учуден, погледът му премина по лицето ѝ и потъмня.

— Искам да говоря с теб — гласът ѝ издаваше дълбоко вълнение.

Той отмести ръката си. Но Клио бе решила този път да не се доверява на своите догадки за неговите чувства и мотиви. Затова започна по-спокойно и разумно:

— Нашите пътища се пресякоха...

Искаше да остане спокойна, да не влага прекалено много емоции. Пренебрегна смръщените му вежди и нетърпение.

— Каза ми, че нямаш интерес към дяловете на „Слейд“, освен заради мен. И двамата знаем, че се ожени, защото искаш деца. И все пак... — тя пое дълбоко въздух, като се опитваше да намери подходящи думи. — И въпреки, че разбра, че не съм те лъгала с Фентън, и нашето дете ще се роди след седем месеца, настояваш за развод. Толкова отвратителна ли съм ти станала? Помогни ми да разбера!

— Защо не оставиш всичко това? — извика грубо той. — Защо въртиш с нож в раната ми?

Дишаше тежко. Лицето му стана заплашително и Клио инстинктивно отстъпи назад. Искаше да облекчи болката му, но не знаеше как, защото не проумяваше причината.

— Какво искаш? Да полудея ли? Ожених се за теб, защото те обичах! Влюбих се в първия миг, когато те видях!

Думите се откъснаха от него с такава тъга, че сърцето ѝ замря. Искаше да отиде при него, да го прегърне, но разбра, че само ако го докосне ще избухне, ще я отблъсне заради болката и гнева, които го измъчваха. Остана на мястото си да изчака, докато излее всичко, което таеше в душата си.

— И тогава замислих моите хитри планове. Интимна връзка между ръководител и подчинен не е желателна, а аз исках такава. Затова пуснах слух, че „Мескал и Слейд“ има интереси да погълне „Слейд Секюрити“. Много умно! — Джуд изкриви устни в злобно самосъжаление. — Виждах нещата така: ти ще чуеш слуха и ще дойдеш при мен за подробности. Тогава аз ще ти предложа да направиш това, което правиш в момента — да се преместиш в семейната си фирма, за да ги измъкнеш. Дотук, добре. Те наистина бяха в упадък, а ти очевидно си единственият човек, който може да свърши работата, при това добре. Но освен това, имаше нещо друго, по-важно. След като вече не работиш при мен, аз се надявах да започна да те ухажвам, да се срещам с теб и така постепенно да те накарам да се влюбиш. След това щях да ти предложа да се омъжиш за мен. Всичко бях обмислил... Но преди още слухът да беше стигнал до теб, ти дойде с твоето предложение.

Той пхна ръце в джобовете си и се обърна настрана. Клио не помръдна, не каза нито дума. Джуд разкриваше пред нея скрити черти от характера си, споделяше най-съкровени тайни и всеки неин жест би го спрял. Беше уязвим и неуверен. Толкова по-скъп ѝ ставаше с това.

— Твоето предложение направо ме изуми — продължи тихо той. — Предложи ми точно това, на което се надявах, за което бях мечтал! Ти — моя жена! Приех, без да се осмеля да попитам за какво точно ти трябват парите. Аз се хванах за надеждата! Надеждата — промълви горчиво, — че един ден ще ме обикнеш. За мен нямаше значение защо

се омъжваш за мен, важното бе, че го направи. Разбираш ли това, Клио?

— Разбира се! — очите ѝ бяха пълни със сълзи на щастие. Той беше вече по-спокоен, след горчивата си мъчителна изповед. — Джуд... — приближи се до него, но той се отдръпна.

— Не търся съжалението ти. Вината е изцяло моя. Получих това, което най-много желях на този свят, и всичко провалих. Толкова те обичах, че само като мислех за теб, душата ми се изпълваше с музика. Когато вече мислех, че си ме обикнала поне малко, всичко угасна след онази случка. Заварих те с Фентън и истината, каквато я виждах тогава, блесна пред очите ми. Не знаех защо се омъжи за мен и ето те — с онзи мъж, с парите. За него не можеше да се омъжиш заради настойниците ти... Ако ми беше казала веднага след като се бяхме оженили защо ти трябваша парите, щях да направя така, че да забрави пътя до теб. Нямах да се отнеса с теб толкова жестоко и да убия всяка надежда, че един ден ще ме обикнеш.

— Щях да го направя.

Тя се доближи до него. Съжеляваше, горчиво съжеляваше за сторената грешка. Можеше да спаси и двамата от толкова страдания. Но той я обичаше, винаги я бе обичал и това беше най-чудесното, най-невероятното нещо на света! Джуд нежно я прегърна, а тя тихо проговори:

— Може би щях да ти кажа всичко, но бях много изплашена — не толкова заради мен, колкото заради чичо Джон. Срамувах се от себе си, задето се бях въвлякла в такава долна история. Не исках никой да разбере, най-малкото ти. Исках да се отърва от всичко това!

— Знам. Моля те, не се разстройвай повече. Но как се е сдобил той с бележката от хотела. Не ми казвай, ако не искаш — не е моя работа, дори и да сте били любовници — това също не ме интересува.

— Никога не сме били. Той поиска да се оженим тайно, но аз отказах. Вече бях наясно с чувствата си към него — едно моментно повърхностно увлечение. Тогава вече и не го харесвах. Както и да е...

Историята ѝ се струваше толкова далечна и маловажна. Всичко друго изглеждаше маловажно, след като разбра, че мъжът, когото отчаяно обичаше, също я обича. Клио притисна глава към гърдите му и усети неговата топлина...

— Както и да е — продължи бързо, притеснена да не остане и сянка от съмнение относно отношенията ѝ с Фентън. — Изглеждаше, че е приел отказа ми. Каза, че можем да останем приятели и други подобни неща. Предложи ми да излезем малко извън града — и друг път го бяхме правили, когато имах свободно време. Излязохме с моята кола, той шофираше. Обядвахме навън сред природата, разгледахме някакъв полуразрушен замък. На връщане той като че ли изгуби пътя. Приближавахме някакво село — беше рано вечерта. Пред нас се изпречи мост. Не знам как стана, но той изгуби контрол над колата. Инцидентът беше малък, отървах се само с натъртени ребра.

Клио потрепери при спомена — вече знаеше, че всичко е било планирано предварително. После продължи:

— Междувременно Фентън отиде до селото и намери гараж, от който се съгласиха да изтеглят колата на буксир за преглед. Беше станало късно. Не можехме да продължим пътя си. Чувствах се уморена и зашеметена от удара. Седях във фоайето на хотела, докато той ни регистрираше за нощуване. Едва когато ме заведе до стаята разбрах, че ни е записал като съпруг и съпруга. Каза ми, че няма други свободни стаи и аз му повярвах. Много бях изтощена, за да ходя да търся собствениците. Но не съм спала с него. Прекарах нощта на едно кресло. На другата сутрин, вероятно от удара не можах да стана рано. Спала съм до единадесет часа, когато той ме събуди и ми каза, че от управата чукат на вратата, понеже е време да освобождаваме стаята. Това е всичко.

Ръцете му здраво я обгърнаха. Джуд тихо изруга, а после прошепна:

— Всичко е свършило. Повече няма да се страхуваш от него. Ще се погрижа за това — после я пусна и леко я отстрани от себе си. — Добре ли си?

Изглеждаше загрижен. Сърцето ѝ се изпълни с щастие и любов. Кимна усмихната.

— И когато ти казах за детето, ти помисли, че...

— Недей! Бях полудял от ревност. Сега разбираш защо искам да ти дам развод. Отнесох се с теб непроситимо зле и разводът е единственото нещо, с което мога да изкупя вината си — леко вдигна рамене. — Трябва да тръгваме. Казах ти всичко. Повече отколкото съм желал. Да ровя из душите на хората, не ми подхожда.

Този тъжен опит да внесе малко хумор в разговора я изпълни с нежност. На устните ѝ се появи лека усмивка и тя произнесе много ясно, така че да я разбере правилно:

— Не искам развод. Никога не съм искала. Обичам те, имам нужда от теб и ако не ми вярваш... — извиси треперещ глас почти до плач — ... и ако още веднъж ми обърнеш гръб, аз ще... — думите заглъхнаха в гърлото ѝ, без да може да произнесе заплахата си. Смях и сълзи я задушаваша. Едно голямо облекчение и радост постепенно започнаха да изместват всичко друго в сърцето ѝ.

— Истина ли е това? — Джуд изглеждаше като окаменял. Гледаше я втренчено, без да помръдне.

Клио се сгуши в ръцете му. Прегръщаше го, сълзи и смях ѝ пречеха да произнесе и дума. Неговите галещи ръце казваха повече отколкото думите. После тихо, като едва шепнеше, му разказа кога и как за пръв път се бе влюбила, колко го обича и досега и как винаги ще го обича.

Слънцето вече преваляше, когато двамата, прегърнати, се отправиха към колата.

Късно вечерта, хванати за ръка, се прибраха вкъщи. Бяха сами, защото днес семейство Торнууд имаха свободен ден. Джуд я обърна към себе си и нежно я прегърна. Тя измърка в ръцете му:

— Знаеш ли, гладна съм. Нека взема един душ и ще направя нещо за вечеря.

— Не, докато се изкъпеш, аз ще я приготвя и ще я донеса в спалнята.

Клио вече се беше облегла на възглавницата, когато той внесе лека закуска, шампанско и две чаши.

— Чудесно! Толкова съм гладна!

В очите му видя обожание и желание. Джуд съблече ризата си и каза:

— Влизам за две минути под душа. Докато налееш шампанското, ще бъда готов.

— Ще купим Дийн Плейс, нали? Много ми хареса. Там наистина те открих — чу гласа му вече в банята.

Не му отговори, нямаше да я чуе от шума на водата. Но те искаха едни и същи неща, и винаги щяха да ги искат оттук нататък.

Когато Джуд се появи, бронзовото му тяло бе покрито с дребни сребристи капчици. Тя се развълнува, сякаш го виждаше за първи път, сякаш за първи път щяха да се любят... Усети желанието да плъзва по цялото й тяло и притвори очи.

— Фиона каза, че нямаме достатъчно разум, ако не направим крачка напред в чувствата си.

— Мисля, че е права — тихо каза Клио, когато почувства Джуд до себе си в леглото.

— И аз.

Този път чу гласа му съвсем наблизко, дъхът му погали кожата й, а ръцете му започнаха трескаво да махат копринените прегради помежду им.

— Това е въпрос, върху който можем да разсъждаваме безкрай. Отсега нататък ще правим всяка крачка заедно — и ще отидем много, много далече. Ти и аз, любов моя, сме великолепен екип!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.